

ת"פ 39117/09/12 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 39117-09-12 מדינת ישראל נ' ע
בפני כבוד השופט אביב שרון

מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

הנאשם

ע ע

ע"י ב"כ עו"ד עליזה כשכאש

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, האוחז שבעה אישומים, והמייחס לו עבירות אלימות ואיומים כנגד א נ (להלן - **המתלוננת**), מי שהיתה במועדים הרלוונטיים אשתו שהתגוררה יחד עמו בביתם שבטירה (להלן - **הבית**), הכל כמפורט להלן:

באישום הראשון נטען כי עובר ליום 28.7.09, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת. הנאשם תקף את המתלוננת כשדחפה בחזה והצמידה לקיר, אחז בידו בצווארה, ובידו השניה אחז בידה. בנסיבות אלה אמר הנאשם למתלוננת "אני לא רוצה אותך פה".

בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות תקיפה סתם (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ב) יחד עם סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואיומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

באישום השני נטען כי כחודש לאחר המתואר באישום הראשון, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע אוכל. הנאשם תקף את המתלוננת בעודה שכובה על הספה בסלון, כששם כרית על פניה, ישב עליה בכדי למנוע תזוזתה, חנק את המתלוננת והיכה בידיו בצידי גבה ובפניה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים אדומים-כחולים בצד שמאל של הגב.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף

380 לחוק העונשין.

באישום השלישי נטען כי כחודש עובר לתאריכים 20.7.10-27.7.10, בבית, אמרה המתלוננת לאמה בשיחת טלפון ביניהן כי הנאשם אינו מקיים עמה יחסי מין. בתגובה, תקף הנאשם את המתלוננת כשהכה בה בידיו. בהמשך, בשעות הלילה, צעק הנאשם על המתלוננת והכה בגבה ובידה באמצעות אבזם חגורה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת סימנים בבטן ובידיים.

בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין.

באישום הרביעי (להלן גם - **אירוע המזגן**) נטען כי בין התאריכים 20.7.10-26.7.10, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת על רקע הפעלת המזגן על ידי המתלוננת. מיד ובסמוך לכך גזר הנאשם במזיד את כבל המזגן. המתלוננת הפעילה מאוורר אך הנאשם כיבה את המאוורר ופתח את החלון. המתלוננת ביקשה לסגור את החלון בשל צנעתה ולהפעיל את המאוורר. בנסיבות אלה תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בה בחזה, בישבן, ביד וברגל, באמצעות חגורה וברגליו. בהמשך למתואר לעיל, הזעיקה המתלוננת את דודה ע נ אל הבית. ע הגיע עם ח ע, בן דודו של הנאשם אל הבית, שוחח עם הנאשם ועזב את הבית. סמוך לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת כשהכה באגרופיו בבטנה ובפניה משום שהתקשרה אל דודה ע. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימני אודם מתחת לאזנה ובחזה. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; ותקיפה סתם (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ב) יחד עם סעיף 379 לחוק העונשין.

באישום החמישי נטען כי מספר ימים לאחר המתואר באישום הרביעי, במועד שאינו ידוע, שב הנאשם אל הבית וכעס כי המתלוננת אינה מבשלת. מיד ובסמוך תקף הנאשם את המתלוננת כשהיכה באמצעות ידו ובחגורה את המתלוננת, דחף אותה אל הספה ובעט ברגליו בחזה המתלוננת. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים בעין ובפנים. בנסיבות אלה, אסף הנאשם את חפציה של המתלוננת אל שקיות אותן הניח מחוץ לבית ואמר לה "עכשיו תלכי".

בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין.

באישום השישי נטען כי מספר חודשים לאחר המתואר באישום השלישי, במטבח הבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת. בנסיבות אלה, תקף הנאשם את המתלוננת כשחנק אותה בכך שכרך את זרועו סביב צווארה, עד שהמתלוננת נפלה על הריצפה ואיבדה ראייתה למשך מספר שניות.

בגין אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין.

באישום השביעי נטען כי בין התאריכים 14.11.10-28.7.09, במועד שאינו ידוע, בבית אמו של הנאשם בטירה, בקשה המתלוננת ללכת אל בית הוריה, אך הנאשם ואמו סירבו. מיד לאחר מכן, בבית, תקף הנאשם את המתלוננת כשהכה בבטנה וברגליה באמצעות חגורה והכה מכת אגרוף בעינה הימנית. כתוצאה מכך, נגרמו לה סימנים בידיים, ברגליים, בבטן ובעין.

בגין אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין.

2. בישיבת המענה לכתב האישום, כפר הנאשם בכל המיוחס לו. ב"כ הנאשם טענה, ובמידה בלתי מבוטלת של צדק, כי כתב האישום נוסח באופן כה כללי עד כי לא ניתן למסור התייחסות ספציפית לכל אישום ואישום. עוד נטען כי גם בחקירתו במשטרה לא הוטחו בנאשם פרטי האירועים אלא הוא הוחשד באופן כללי וכוללני בנקיטת אלימות ואיומים כלפי המתלוננת ועל כן, התקשה למסור התייחסות ספציפית לכל אירוע ואירוע. צוין, כי המתלוננת הגישה את תלונתה בחודש נובמבר 2010, כשנתיים לאחר קרות חלק מהאירועים, וזמן קצר ביותר לאחר שהנאשם הגיש כנגדה תביעה לגירושין בבית הדין השרעי. עוד נטען כי הסיבה לגירושין היא העובדה שהמתלוננת בגדה בנאשם.

3. לאור זאת נשמעו הראיות בתיק. מטעם התביעה העידו א נ (המתלוננת); ח ע (בן דודו של הנאשם); ע נ (דודה של המתלוננת); מ נ (אבי המתלוננת); נ נ (אם המתלוננת); ורס"מ רוני יהואש, גובה הודעות הנאשם.

מטעם ההגנה העידו הנאשם; מוחמד עבדל ראוף סמארה (עובד סוציאלי, מנהל מחלקת הרווחה בעיריית טירה); ועאבד פדילה (אימאם ומורה בחטיבת ביניים).

פרשת התביעה

א נ, המתלוננת

4. המתלוננת, בת 25, לומדת רפואה באוקראינה זו השנה השלישית, מאורסת. המתלוננת נישאה לנאשם ביום 27.7.09, **כשהיתה בת 18 והוא בן 30 שנים**, מספר חודשים לאחר שהכירו. בפתח עדותה סיפרה המתלוננת על הסיבה שגרמה לה לסור לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה כנגד הנאשם על מעשי האלימות והאיומים. לדבריה, בסוף שנת 2010, כחודש לאחר שעזבה את בית הנאשם וחזרה לגור בבית הוריה, התקשרה אליה סאברין נ, מזכירה במרפאת הנשים בטירה, וסיפרה לה שאחותו של הנאשם התחזתה בשמה וביקשה להיכנס אל הרופאה. סאברין, אשר מכירה את המתלוננת באופן אישי, ביקשה מאחות הנאשם כרטיס מגנטי של קופת חולים וזו יצאה החוצה, ניגשה לרכב הנאשם וקיבלה ממנו את הכרטיס המגנטי של המתלוננת. הכרטיס היה בבית הנאשם יחד עם חפציה האישיים של המתלוננת (עמ' 43). סאברין יידעה את הרופאה כי אין המדובר במתלוננת ואחות הנאשם ביקשה מהרופאה שתנפיק לה, תמורת תשלום, אישור לפיו המתלוננת לא יכולה להביא ילדים לעולם. לדברי המתלוננת, הנאשם ניסה לקבל אישור זה מהרופאה על מנת להתחמק מתשלום המוהר בעת הגירושין (עמ' 44). המתלוננת סיפרה כי עוד לפני שהתחתנה עם הנאשם היו ביניהם "בעיות וסכסוכים", כשהנאשם איים לעזוב אותה ואמר שאינו יכול להמשיך. היא סברה שהנאשם ישתנה לאחר החתונה. **כשבוניים לאחר החתונה החל הנאשם לצעוק עליה, לאיים עליה ולהכות אותה, אך היא לא סיפרה על כך לאיש** (עמ' 46).

מכאן, עברה המתלוננת לספר על אירועי האלימות. כמתואר לעיל, במהלך החקירה הראשית, ולאחר מכן בשלב סיכומי התביעה, לא ניתן היה לדעת בוודאות, בהיעדר הפניה והכוונה מצד ב"כ המאשימה, לאילו אישומים התייחסו תשובותיה של המתלוננת והפירוט שלהלן מובא על פי הקשר דבריה, הדבקם והשוואתם, ככל הניתן, לאמור באישומים השונים.

לגבי האישום הראשון - סיפרה המתלוננת כי עבדה בתור מזכירה אצל עורך דין מטירה. הנאשם רצה שהיא תבשל בבית אמו והמתלוננת הסבירה לו שהיא חוזרת מאוחר מהעבודה ושאינן לה זמן. בתגובה **החל הנאשם לצעוק ו"לעשות בעיות, ובזמן הזה הוא גם הרביץ לי מכות. בפעם הראשונה הוא דחף אותי לקיר. ביום הזה אני זוכרת שהיו לי גם סימנים ביד שמאל"** (עמ' 46, ש' 31 עד עמ' 47, ש' 2). **המתלוננת לא זכרה מה אמר לה הנאשם כשדחף אותה לקיר** (עמ' 49, ש' 3-8).

עדותיה של המתלוננת חסרה פירוט לגבי **האישום השני**.

לגבי האישום השלישי - סיפרה המתלוננת כי בעת הרלוונטית לא קיימו הנאשם והמתלוננת יחסי מין והיא החליטה לספר על כך לאמה כדי שתעזור לה או תשוחח על כך עם הנאשם. הענין נודע לאמו של הנאשם אשר לא היתה שבעת רצון מכך שהמתלוננת שוחחה עם אמה בנושא. המתלוננת התכוונה לעזוב לבית הוריה אך אמה ביקשה שתישאר בביתה יחד עם הנאשם. באותו היום שוחח הנאשם עם אם המתלוננת ואמר לה שהוא לא יכול לחשוב על קיום יחסי מין היות ויש לו עסק וחנות והוא מעדיף אותם על פני המתלוננת (עמ' 47, ש' 17) -

"ת. ... ביום הזה הוא הרביץ לי כי סיפרתי לאמא שלי ואמא שלי באה לאמא שלו.

ש.ב. איך הוא הרביץ באירוע הזה?

ת. אני חושבת שהוא גם נתן לי מכות בפנים.

ש. הוא השתמש במשהו?

ת. בפעם הזו הוא השתמש בחגורה. הוא נתן לי מכות עם הטבעת ברזל של החגורה מתחת לחזה בבטן... התקשרתי להורים שלי והם הגיעו הביתה וראו את הסימנים ואת העין שלי אדומה... זה היה בפעם הלפני האחרונה שהוא היכה אותי שסיפרתי להם" (עמ' 47, ש' 23 עד עמ' 48, ש' 1).

לדברי המתלוננת, הנאשם זרק לה את הבגדים מחוץ לבית ואמר לה "אני לא רוצה אותך בבית ותלכי הביתה". הוא היכה אותה לפני שהוריה הגיעו לביתה וגם לאחר מכן, לאחר שנודע לו שסיפרה להוריה כי הוא מכה אותה. אירוע זה התרחש בחודש הרמדאן, הוריה ראו סימן בעינה השמאלית והנאשם הודה בפניהם כי היכה אותה בשל העובדה שהרימה קולה. הוא אף התנצל על כך בפניהם (עמ' 48, ש' 12-1). **לשאלה כיצד היכה אותה הנאשם באותה הזדמנות, השיבה המתלוננת שאינה זוכרת**. לאחר שרוענן זכרונה של המתלוננת מהודעתה, השיבה:

"ת. זה היה בסלון על הספה כשהוא דחף אותי.

ש. הוא השתמש במשהו?

ת. בחגורה והוא דחף אותי ברגליים שלו. הוא ישב לי על הרגליים והחזיק את הידיים שלי שלא אזוז. דחפתי אותו מעלי והוא חזר להרביץ לי" (עמ' 48, ש' 16).

לגבי האישום הרביעי (אירוע המזגן) - סיפורה המתלוננת שהיא והנאשם נהגו לישון בנפרד, כאשר היא ישנה בקומה העליונה בבית. כאשר שבה מהעבודה הדליקה את המזגן. אז הגיע הנאשם מהעבודה ואמר לה שהיא חייבת לקום ולנתק את המזגן. משסירבה לעשות כן, צעק הנאשם וקרע את הכבל של המזגן. המתלוננת ירדה לקומת הקרקע והדליקה מאוורר. גם אז צעק הנאשם שהוא לא רוצה לבזבז כסף על חשמל והורה לה לנתק את המאוורר ולפתוח חלון. משסירבה לעשות כן, ניתק הנאשם את המאוורר ופתח את החלון. המתלוננת, אשר לבשה מכנס קצר, ביקשה ממנו שלא יפתח את החלון "אז הוא דחף אותי לספה והתחיל לחנוק אותי, הוא ישב לי על החזה, החזיק לי את הידיים, ישב לי על הרגליים והתחיל לתת לי מכות על הספה. הוא נתן לי מכות ביד השמאלית, בחזה וגם בגב היו לי סימנים" (עמ' 47, ש' 3-11). בעקבות כך, התקשרה המתלוננת לדוד שלה, ע, שהגיע לביתה יחד עם דודו של הנאשם, ח. השניים שוחחו עם הנאשם, אשר הודה בפניהם כי היכה את המתלוננת ואף התנצל על כך. הוא הסביר כי אינו רוצה לבזבז כסף על חשמל והבטיח שלא יחזור על כך. לאחר שע וח עזבו את הדירה, ובשל כעסו על המתלוננת שסיפרה להם על מעשה התקיפה, תקף אותה הנאשם בשנית בכך שישב עליה וחנוק אותה באמצעות כרית ונתן לה מכות בפנים (עמ' 47, ש' 14-15).

עדוּתה של המתלוננת חסרה פירוט לגבי **האישום החמישי**.

לגבי האישום השישי - סיפורה המתלוננת כי התקיימה שיחה בינה לבין הנאשם במטבח הבית, "**לא זוכרת על מה היתה השיחה, זה הסתיים שהוא חנק אותי בצורה שהוא החזיק את הצוואר שלי בידיים שלו והתעלפתי כשלא ראיתי כלום, היה הכל שחור. אחרי כמה שניות, דקה, התעוררתי וראיתי אותו כשהוא עומד לפני ואוכל, כאילו לא איכפת לו. לא דיברתי איתו וקמתי ועליתי לחדר**" (עמ' 48, ש' 20-25).

לגבי האישום השביעי - לא זכרה המתלוננת לספר כיצד היכה אותה הנאשם -

"ש. ספרי על האירוע שהיה בבית של הנאשם, שרצית לבקר אצל ההורים שלך.

ת. ביקשתי שאני אלך לבקר את ההורים שלי שמזמן לא ראיתי אותם, כמעט שבוע. הוא התחיל לצעוק עלי ולהגיד שאני לא צריכה ללכת כל יום לראות אותם, את כבר פה. אמא שלו גם התערבה ואמרה לי את לא צריכה כל יום ללכת להורים שלך. הוא התעצבן שדיברתי עם אמא שלו, והרביץ לי כשחזרנו הביתה. הוא חייב אותי שאתנצל ואנשק את היד של אמא שלו. לא עשיתי את זה.

ש.ב. איך הוא הרביץ לך באותה הזדמנות?

ת. **לא זוכרת**. זה היה אצלו בבית, זה הבית שגרנו בו. השיחה היתה בבית של אמא שלו.

ש. **את זוכרת איך הוא הרביץ לך?**

ת. **לא**.

ש. **שבוע אחרי שאתם מתחתנים, את זוכרת את האירוע הראשון?**

ת. כן.

ש. מה הוא עשה?

ת. הוא דחף אותי על הקיר.

ש. מה הוא אמר לך?

ת. לא זוכרת" (עמ' 48, ש' 26 עד עמ' 49, ש' 8).

5. המתלוננת סיפרה כי תחילה הגישה תלונה כנגד הנאשם בענין נסיון השימוש בכרטיס קופת החולים שלה יחד עם אחותו. היא לא רצתה להתלונן בנושא האלימות כי החליטה "שזה יסתיים בשקט". משנשאלה מה גרם לה בכל זאת לפתוח את נושא האלימות, השיבה "כי הייתי אצלנו בטירה, באמצע נהיגה, והוא (הנאשם) היה באוטו של אמא שלו, והתחיל להתקרב לאוטו שלי, להפחיד אותי. אז פחדתי והלכתי לבית וסיפרתי להורים שלי, ומאז החלטתי שאני צריכה לפתוח תיק ולהתלונן" (עמ' 49, ש' 16). אז, עומתה המתלוננת עם העובדה כי בעת הגשת התלונה כנגד הנאשם על השימוש בכרטיס קופת החולים שלה שאל אותה החוקר אם הנאשם מאיים עליה ואז סיפרה לו על אירועי האלימות והיא אישרה שכך היה.

המתלוננת סיפרה כי נשארה עם הנאשם למרות שהיכה אותה שכן ניסתה לשקם את היחסים עמו. עוד סיפרה שהיתה אז חלשה וצעירה, כבת 18 שנים, וחששה להתגרש נוכח תגובת האנשים (עמ' 50, ש' 14).

6. בחקירה הנגדית, נתבקשה המתלוננת לספר על חופשה באילת, בה שהו היא והנאשם, עובר לעזיבתה את הבית. המתלוננת סיפרה שהם שהו באילת כ-5 ימים, מתוכם יצאו ביחד רק יום אחד. הנאשם נהג לצאת מהמלון והיא נשארה לבדה. ביום שיצאו לבלות בים, עלתה המתלוננת על אופנוע ים. לימים, בדיון בבית הדין השרעי, טען הנאשם כנגדה שהיא חיבקה את נהג אופנוע הים, אולם הכאדי כלל לא התייחס לדבריו אלה (עמ' 51, ש' 1).

המתלוננת נשאלה מדוע החליטה לעזוב את הנאשם בעיתוי בו בחרה ולא לפני כן והשיבה שהחליטה שהיא לא רוצה לסבול יותר. עוד הבינה שהנאשם לא אוהב אותה, יוצא תמיד לבד ובני משפחתו סיפרו לה שהוא יוצא עם בנות אחרות (עמ' 51, ש' 11).

המתלוננת טענה כי הנאשם הוא זה שהגיש ראשון תביעה לבית הדין השרעי, ואולם תביעתו היתה ל"שלום בית", ואילו היא הגישה מיד לאחר מכן תביעת גירושין. הזימון לדיון בתביעת הנאשם הונפק ביום 24.10.10 והדיון אמור היה להתקיים ביום 10.11.10 (נ/2). תלונת המתלוננת הוגשה ביום 14.11.10 (עמ' 51-52).

המתלוננת התייחסה לתביעה רכושית שהגיש נגדה הנאשם בבית משפט לענייני משפחה, תביעה במסגרתה טען שהמתלוננת גנבה ממנו סך של 83,000 ₪. לדבריה, היתה זו תביעה סתמית וכך גם התייחס אליה בית המשפט כשדחה אותה, בהסכמת הצדדים (נ/3). עוד סיפרה כי ההליך בבית הדין השרעי הסתיים בגירושין של בני הזוג והנאשם חוייב לשלם לה את המוהר בסך כ-80,000 ₪ (עמ' 54). המתלוננת נשאלה אם אחת הסיבות לפרידה היתה העובדה שלא נכנסה להריון והשיבה שכלל לא היו ביניהם יחסי מין. לדבריה, הנאשם ניסה להנפיק אישור מקופת החולים בענין

הפוריות על מנת להגישו לבית הדין השרעי כעילה לגירושין (עמ' 54).

המתלוננת הופנתה להודעתה בה סיפרה שהנאשם "כל פעם היה תוקף אותי ויוצא עם בנות וחוזר בחמש בבוקר", דברים שלא סיפרה בעדותה. על כך השיבה ש"זה כבר לא מעניין" (עמ' 55, ש' 11).

7. באשר לאירוע המזגן, סיפרה המתלוננת שהתקשרה לדודה כי הוריה שהו במצרים (עמ' 55, ש' 29). היא אישרה כי לאחר אירוע האלימות, התקיימה שיחה בבית בה השתתפו דודה, דודו של הנאשם והוריה. עוד אישרה כי ביום 17.8.10 הסיעה את הנאשם לבית החולים "כי הוא אמר שהוא לא מרגיש טוב" (עמ' 56, ש' 31). הוגשה תעודת חדר המיון מיום 17.8.10 שעה 03:56 ממנה עולה כי לדברי הנאשם הוא "הוכה בליל פנייתו במכת אגרוף לראש משמאל". עוד עולה מהתעודה כי לנאשם "כאבי ראש שמאליים, סימני שריטות בצוואר וקושי/כאב בפתיחת פה" (נ/5). המתלוננת הכחישה כי מישהו מבני משפחתה תקף את הנאשם וטענה שכאשר שמעה את הנאשם אומר לרופא שמישהו היכה אותו בפנים, "הבנתי שהוא הביא אותי לבית חולים כדי שתהיה לו עזרה למשטרה כדי שיעשה משהו נגד דוד שלי או אבא שלי" (עמ' 57, ש' 3). המתלוננת לא ידעה להסביר מדוע - אם רצה הנאשם לסבך את דודה או את אביה - נמנע מלספר לרופא מי תקף אותו. עוד לא ידעה המתלוננת להסביר את פשר השריטות בצוואר של הנאשם ("אני חושבת שהוא עשה את זה לעצמו. הוא שרט את עצמו או שמישהו עזר לו (מחייכת)... אולי הוא עשה את עצמו, הוא כזה ממזר" (עמ' 57, ש' 19)).

8. המתלוננת אישרה את האמור בהודעתה, שם ציינה כי באחת הפעמים שהותקפה על ידי הנאשם, הזעיקה את מוחמד סמארה, אשר הגיע יחד עם אביה, ושניהם ראו את סימני המכות על גופה. משהופנתה לכך שאביה בעדותו לא זכר היכן היו סימני האלימות, השיבה כי אביה "מחק את כל הדברים האלה, שהוא לא זוכר בכלל. את זה גם אני צריכה לעשות" (עמ' 58, ש' 17). לאחר מכן, השיבה המתלוננת כי סמארה הגיע לביתה יחד עם דודו של הנאשם ח, ושניהם ראו את הסימנים על גופה.

המתלוננת אישרה כי סיפרה לאמה אודות תקיפתה על ידי הנאשם באירוע המזגן. הוטח בה כי בהודעתה במשטרה לא סיפרה כי הנאשם חנק אותה באמצעות כרית, אולם לאור הערת התובע כי פרט זה מופיע בהודעתה, נזנחה השאלה (עמ' 59, ש' 5). המתלוננת הופנתה לכך שאמה מתארת את האירוע באופן שונה מהמתואר על ידה, והשיבה כי סיפרה לאמה פעם אחת לפני זמן רב ומאז לא שוחחו על פרטי האירוע (עמ' 59, ש' 19). המתלוננת הופנתה להודעתה במשטרה שם סיפרה, לגבי אירוע המזגן, כי הנאשם היכה אותה באמצעות חגורה. אז שינתה גירסתה המתלוננת וטענה כי "את זה את מזכירה לי עכשיו... את זה גם לא סיפרתי בדיון" (עמ' 60, ש' 7). בהמשך, הפנתה המתלוננת לדבריה בחקירה הראשית שם סיפרה על הכאתה באמצעות חגורה, אולם הסכימה כי דיברה על אירוע אחר, אם כי עמדה על דעתה שגם באירוע המזגן היתה חגורה (עמ' 60, ש' 20). משהופנתה המתלוננת לעובדה כי אמה לא מספרת שהיתה חגורה בארוע זה, טענה כי אולי לא סיפרה לה את כל הפרטים (עמ' 60, ש' 27). המתלוננת טענה שהיתה לחוצה בחקירה ויתכן שבשל כך השמיטה פרטים אלה (עמ' 61, ש' 17). בהמשך, הופנתה המתלוננת למקום אחר בהודעתה שם סיפרה כי הנאשם שלף חגורה, היכה אותה בידה, בחזה ובטוסיק ואז התקשרה לדודה ע אשר הגיע עם ח. המתלוננת נשאלה מדוע לא סיפרה גם על חניקתה באמצעות כרית וגם על השכבתה על הספה והשיבה כי עברה שנה מאז האירוע ויתכן שלא ידעה כיצד בדיוק לתאר את המקרים (עמ' 61, ש' 29).

משהופנתה המתלוננת לעדותו של ח שהכחיש כי ראה סימנים על גופה, השיבה שאינה מופתעת היות ומדובר בדודו של הנאשם. עוד סיפרה כי ח לא רצה להתערב בענין (עמ' 64, ש' 1-8).

המתלוננת אף הופנתה לעדותו של ע, אשר העיד כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם "שם אותה על הרצפה ודרך עליה, על הצוואר שלה עם הרגל", באופן שונה מעדותה. המתלוננת השיבה כי ככל הנראה כך ע זכר את הענין (עמ' 64, ש' 11).

9. המתלוננת נשאלה אם הנאשם היכה אותה בנוכחות אחרים והשיבה כי עשה כן לפני אמו. לדבריה, בזמן ששהו בבית אמו, הוא ביקש ממנה להישאר במקומה במכולת וכשהחלה לצעוק היכה בפניה מול אמו. המתלוננת אישרה כי לא סיפרה על אירוע אלימות זה במשטרה ולא ידעה להסביר מדוע אמרה בהודעתה כי לא היו עדים לאירועי האלימות (עמ' 62, ש' 1-16).

ע ב

10. ע הוא דודה של המתלוננת. הוא נתבקש לספר על **אירוע המזגן** ואמר שזהו האירוע הראשון שאירע בין הנאשם למתלוננת. היה זה חודש הרמאדן. **המתלוננת התקשרה אליו** והוא אמר לה שיגיע בערב. משהגיע לביתם, **ראה מזוודות ובגדים זרוקים בכניסה**. יצא אליו הנאשם ואמר לו "אולי תיקח אותה". העד אמר לנאשם שזוהי אשתו ומשיצאה לקראתו המתלוננת, הציע לשבת ולדבר, להגיע לסולחה. לאחר מכן, הגיעו אחיו של הנאשם, אמו ובן דודו. **"אז ישבנו וראיתי על הפרצוף שלה היתה לה מכה בגרון, איפה שהאוזן (מדגים), אצבעות שלו כנראה ובצוואר. היא היתה בוכה ורועדת"** (עמ' 23, ש' 23-29). המתלוננת סיפרה לעד שהנאשם סגר אותה בחדר, לא הסכים שתדליק את המזגן, הביא לה מאוורר וטען שאין לו כסף לשלם. העד הרגיע את המתלוננת והציע לשוחח יחדיו ולהגיע לסולחה. המתלוננת סיפרה לעד שהנאשם גם הרביץ לה באמצעות חגורה. העד לא ראה סימנים על גופה כי לא הסכים לראות והיות והמתלוננת התביישה להראות לו את גופה. לדברי העד **"הגענו למסקנה באותו יום שזה קורה ונכנסנו ללחץ והרגענו את העניינים ועשינו סולחה ביניהם ויצאתי"** (עמ' 24, ש' 4). העד לא ידע לדייק מי היה בפגישה זו, אולם סיפר כי היו שני אירועים בהם התקיימו ישיבות סולחה. משנשאל העד בשנית מה סיפרה לו המתלוננת אודות תקיפתה על ידי הנאשם, השיב: **"(מצביע מתחת לאוזן ומעל הצוואר). היא אמרה שהוא שם אותה על הריצפה ודרך עליה, על הצוואר שלה עם הרגל. אני לא ראיתי את זה אבל ראיתי סימנים"** (עמ' 24, ש' 13). **מששאל את הנאשם מדוע עשה כן, השיב לו הנאשם "לא יודע מה קרה, זה מה שקרה, אני לא אעשה את זה עוד פעם, זה לא יקרה. טועים וזהו. בואו נפתח דף חדש"** (עמ' 24, ש' 16).

לדברי העד, כעבור חודש הגיע בשנית לבית המתלוננת והנאשם. הפעם ניגש עם אמה ואביה, יחד עם בן דודו של הנאשם, ח ע. גם אז **המזוודות והבגדים של המתלוננת היו מחוץ לבית**. הנאשם פנה לעד וביקש ממנו שיקח את המתלוננת לחודש. ח שוחח ביחידות עם הנאשם והוסכם שתתקיים שיחה "להרגיע את העניינים". תחילה, החל הנאשם לדחוף את הנוכחים כדי שלא יכנסו לבית. לאחר מכן, הנאשם נרגע והצדדים הגיעו למסקנה שהמתלוננת תלך לבית הוריה (עמ' 24, ש' 20-31). לדברי העד, **גם בפעם הזו הבחין בסימנים בידיה של המתלוננת ובפניה, אך לא ידע במה היכה הנאשם את המתלוננת**, והעד לא נשאל על ידי התובע מה סיפרה לו המתלוננת לגבי אותו אירוע (עמ' 25, ש' 1). לדברי העד, **גם בפעם הזו הודה בפניו הנאשם שהיכה את המתלוננת, בכך שאמר לו "אני לא יודע מה קרה לי ולמה עשיתי את זה"** (עמ' 25, ש' 4). לאחר ששמע את דברי הנאשם, המליץ העד לאבי המתלוננת שלא

ישאיר אותה בבית הנאשם.

לשאלה מדוע בפעם הראשונה החליט להשאיר את המתלוננת בבית הנאשם התוקפן ובפעם השניה המליץ שלא תישאר לצידו, השיב "בפעם השניה בגלל שהוא הבטיח בפעם ראשונה שלא יעשה את זה והפר את ההבטחה אז אמרתי צריך להוציא אותה (עמ' 25, ש' 8). העד הופנה לגירסת הנאשם שטען שספג אלימות מצד משפחת המתלוננת עד שנאלץ לגשת לבית חולים והשיב: "אני לא ראיתי אף אחד שנתן מכה. היינו אני, ח, מ, נ אשתו של מ ושני הבנים שלו הגיעו מאוחר. רק היו דחיפות, הוא לא נתן לנו להיכנס בהתחלה" (עמ' 25, ש' 22).

11. **בחקירה הנגדית**, סיפר העד בנוגע **לאירוע המזגן** שהמתלוננת אמרה לו שהנאשם הוריד את הפקק של החשמל ואסר עליה להשתמש במזגן ובמאוורר (עמ' 26, ש' 17-20). בפעם הזו הגיע לבית המתלוננת והנאשם לבדו, ולאחר מכן, הצטרפו אנשים ממשפחת הנאשם. הדלת היתה חצי פתוחה והיו בחוץ מזוודה ובגדים של המתלוננת. כך היה גם בפעם השניה (עמ' 26, ש' 25). לדבריו, המתלוננת סיפרה שהנאשם סגר אותה בחדר והרביץ לה, זרק אותה על הריצפה, דרך לה על הראש והצוואר, הוריד חגורה והרביץ לה בחגורה. העד ראה סימן אדום בצוואר מתחת לאוזן, סימנים של אצבעות (עמ' 27, ש' 6). לאחר האירוע, ישבו עם העד, המתלוננת והנאשם, גם בן דודו ח ואם הנאשם, אז הבטיח הנאשם שלא יעשה זאת שוב (עמ' 27, ש' 17). בהמשך, השיב העד שאינו זוכר אם ח, בן דוד של הנאשם, נכח במפגש זה (עמ' 27, ש' 21).

העד סיפר שלא שוחח עם הורי המתלוננת על האירוע, שכן לא רצה לקלקל להם את הנופש בו שהו בסיני. רק לאחר האירוע השני, שהתרחש כעבור שבוע, שוחח על כך עם הוריה (עמ' 28, ש' 1-8). לדברי העד, באירוע השני, עלה נושא "הבגידה" והוא פנה לנאשם ואמר לו: **"אם היא בגדה בך ואתה אומר לי את האמת, אני אשחט אותה עכשיו פה. ואז הוא אמר לא, בשום אופן... אם הוא היה אומר כן היא בגדה בי, לא יודע מה היה קורה"** (עמ' 28, ש' 18). העד סיפר כי הבין שברקע הדברים קיימת בעייתיות בין המתלוננת לנאשם בתחום יחסי המין והבין גם שהם ישנים בחדרים נפרדים, אולם המתלוננת לא שיתפה אותו בפרטים כי התביישה לספר (עמ' 29, ש' 2-11).

העד עומת עם הודעתו במשטרה בה סיפר שהנאשם הכחיש בפניו שהיכה את המתלוננת ("הגעתי הדלת לא היתה נעולה, הבגדים היו בצד... א עמדה בסלון של הבית ואמרה לי שהוא הרביץ לה... הוא אמר שקר, לא נכון, לא קרה דבר כזה. דיברתי איתם שישכחו את הענין"), ואילו בבית המשפט העיד כי הנאשם הודה בפניו שהיכה אותה ואף התנצל. על כך השיב העד:

"ת. בהתחלה ע אמר שקר, לא קרה דבר כזה, אחרי כן כשישבנו על הסולחה, הוא אמר אני לא אעשה את זה יותר.

ש.ב. אמרת במשטרה שהוא אמר אני לא אעשה את זה יותר?

ת. אולי לא כתבו. איך מגיעים לסולחה? מישהו צריך לקחת אחריות" (עמ' 31, ש' 1-12).

לגבי האירוע השני, סיפר העד כי משהוזעק על ידי המתלוננת לביתה, החליט לקחת עימו את ח, בן דודו של הנאשם, "שיהיה עד", שכן, הנאשם "מוכר שהוא רמאי בטירה... אז רציתי שבן דוד שלו יהיה מעורב ויראה בעיניים שלו, שזה מישהו מהמשפחה שלו שיהיה עד. לא רציתי להיכנס לבית בכח כדי שלא יהפוך את זה עלי" (עמ' 31, ש' 16). משנשאל העד הכיצד לא הביע עמדתו לגבי הנאשם "הרמאי והנוכל", עובר לחתונה בהינתן שהגדיר את המתלוננת כבתו, השיב:

"זה היה בתוכי. לא אמרתי להם... בלעתי את הכל בפנים" (עמ' 31, ש' 22-27).

משהוקרא לעד הקטע בהודעתו בו הוא מספר על "האירוע השני, המאוחר", שם סיפרה לו המתלוננת כיצד הנאשם מכבה את המזגן מבחוץ ולא נותן לה להדליק מאוורר, הוא נשאל אם האירוע השני נוגע שוב לענין המזגן. השיב העד:

"ת. אז הסכסוך על אותו סיפור. זה ענין שלהם לא שלי.

ש. ערבבת בין שני האירועים?

ת. לא. כל הבעיות שלהם חסכון, קמצנות, אחד קשור בשני" (עמ' 32, ש' 3-10).

לשאלת בית המשפט הבהיר העד "באירוע של הסולחה הראשון היה לה (למתלוננת - א.ש.) מתחת לאוזן שמאל סימני אצבעות אדומים ובצוואר היה לה סימן אדום וגם אמרה שיש לה בגוף אבל לא רציתי לראות מפאת צניעות. באירוע של הסולחה השני - היו לה סימנים אדומים על הפנים, היה אדום" (עמ' 32, ש' 16).

ח ע

12. ח הוא בן דודו של הנאשם ומשמש כמורה בטירה. כבר בפתח עדותו השיב לתובע כי בעת ההכנה לעדות - אשר התקיימה במסדרון בית המשפט, דקות לפני דיון ההוכחות (וחבל שכך) - הכחיש כי אמר בהודעתו במשטרה שהנאשם "לא נורמלי" (עמ' 8, ש' 15). באשר לאירוע המזגן, סיפר העד כי שהה בביתו ואז הגיע דודה של המתלוננת וביקש ממנו לגשת לבית המתלוננת "כי יש ביניהם ריב, לעשות סולחה, והלכתי". הם שהו בבית הנאשם והמתלוננת כחצי שעה, שוחחו, שתו קפה "והדבר חזר לקדמותו והכל היה בסדר". לדבריו, לאחר חודש, שהו הורי המתלוננת בבית הנאשם, התקשרו אליו והוא ניגש לשם, "עשינו סולחה ויצאנו" (עמ' 8, ש' 18-21). לשאלה מדוע היו צריכים לעשות סולחה, השיב שהמתלוננת טענה שהנאשם רצה לגרש אותה מהבית ושהם לא ביחסים טובים. הנאשם הכחיש זאת ואמר שהיא רוצה להתגרש. כשהעד ניגש לבית המתלוננת והנאשם באותו אירוע ראה "שקית שיש בה כל מיני דברים, אצל המתלוננת. שקית הלבשה של בגדים. אני לא בדקתי של מי הבגדים" (עמ' 8, ש' 26). משהופנה העד להודעתו, שם אמר כי ראה את בגדי המתלוננת בשקיות מחוץ לבית, השיב "אני ראיתי שקית הלבשה, זהו. לא כל הלבשה... אני ראיתי שקית עם בגדי הלבשה. לא בדקתי גבר או אשה" (עמ' 9, ש' 1). העד נשאל כיצד התנהג הנאשם והשיב שהוא כיבד אותו כבן דוד, ואילו הוא (העד) החל לצעוק ולשאל מדוע יש בלאגן. משהופנה להודעתו במשטרה שם סיפר שהנאשם החל לצעוק ושהוא לא נורמלי, הכחיש העד נמרצות את האמור בהודעה (עמ' 9, ש' 15). העד לא זכר מה אמרה לו המתלוננת באותו מעמד, ומשהופנה להודעתו בה מסר כי המתלוננת אמרה לדודה שהנאשם הרביץ לה, השיב "אולי" (עמ' 9, ש' 21). העד אישר כי מסר עדות בבית הדין השרעי, שם סיפר כי ראה את בגדי המתלוננת מחוץ לבית, אך הכחיש כי העיד שהנאשם היכה את המתלוננת. לדבריו, אם המתלוננת סיפרה לו שהנאשם היכה אותה התייחס לזה כאל שקר ואם הדברים היו נכונים היה מתערב בענין (עמ' 10, ש' 1). משנשאל העד כיצד תיארה בפניו המתלוננת את המכות שקיבלה מהנאשם, השיב "אני לא זוכר". הוא הופנה להודעתו שם מסר שהיא סיפרה שהנאשם הרביץ לה ברגל שלו והשיב: "אולי אמרתי, אבל אם זה היה נכון אני הייתי שובר לו הרגל שלו... במשפחה שלנו דבר כזה לא מקובל". העד נשאל אם שמע על נקיטת אלימות מצד משפחת המתלוננת כלפי הנאשם והשיב "שמעתי פעם שהדוד שלה הרביץ לו" (עמ' 10, ש' 15).

13. יצוין, כי מלבד "רענוני הזכרון" בהם נקט ב"כ המאשימה, באישור בית המשפט, במהלך חקירתו הראשית של העד, לא ביקש התובע להכריז על העד כ"עד עויין", לא ביקש לחוקרו בחקירה נגדית ולא ביקש, בסופו של יום, להגיש הודעתו במשטרה ולהעדיפה על פני עדותו בבית המשפט. זאת, כאשר היה ברור לכל כי העד, כבן דודו של הנאשם, עויין את אינטרס התביעה שזימנה אותו לעדות, סותר באופן חזיתי דברים שמסר, לכאורה, בהודעתו במשטרה, ואף מתכחש לחלק מהדברים. במצב דברים זה, נמנעה מבית המשפט האפשרות לקרוא הודעת העד, להתרשם ממנה, ולהשוות בין דבריו בבית המשפט לדברים שמסר בהודעתו, ואף לשקול אפשרות העדפת ההודעה במשטרה על פני העדות בבית המשפט. עוד יצוין, כי העד לא עומת כלל עם העדות שמסר בבית הדין השרעי (נראה כי זו לא היתה ברשות המשטרה והתביעה) ועדות זו אף לא הובאה בפניו.

14. **בחקירה הנגדית** אישר העד כי מעולם לא שמע את הנאשם מודה בנקיטת אלימות כלפי המתלוננת או מתנצל על כך. עוד אישר כי המתלוננת מעולם לא טענה בפניו שהנאשם מכה אותה, אלא סיפרה שהוא ישן בחדר אחר וזו הסיבה לריב ביניהם. הוא אף אישר כי השיב בחקירתו במשטרה שלא העיד בבית הדין השרעי שהנאשם הרביץ למתלוננת. העד השיב שבמסגרת נסיונות הסולחה הציע לנאשם שהמתלוננת תשוב להתגורר עימו בביתם המשותף והנאשם אמר לו שהוא לא רוצה שהיא תחזור (עמ' 10, ש' 18-32).

מ ב

15. מ הוא אביה של המתלוננת. גם עד זה, בדומה לעד ח ע, בחר להצהיר בפתח עדותו כי "המקרה נשוא כתב האישום הוא מעל 3 שנים ויותר ואני לא זוכר כלום. אני שכחתי את הכל. מחקתי את זה. יש לי את השיטה שלי" (עמ' 35, ש' 4). לאחר מכן, הסביר כי הבת שלו נמצאת כיום במקום אחר, היא סטודנטית לרפואה, התחתנה עם גבר אחר, ולכן מחק את כל מה שקרה. גם לאחר שהתובע, ברשות בית המשפט, הפנה את העד להודעתו במשטרה והקריא לו חלקים שלמים ממנה, טען העד "מה שהיה ביניהם לא פעם ראשונה, לא פעם שניה, לא שלישית ורביעית. היתה אלימות. אני עובד עירייה. אני עובד נגד האלימות מה שקורה בטירה. בגלל זה מחקתי את הכל מהראש שלי. הוא (הנאשם - א.ש.) יודע מה הוא עשה. עשינו סולחות כמה פעמים... רצינו לעשות סולחות ולא הצליח. בגלל זה שכחתי הכל. אני מסתכל לעתיד" (עמ' 35, ש' 19).

העד סיפר על מעורבותו של עד ההגנה, ראוף סמארה, מנהל מחלקת הרווחה בעיריית טירה - **"גם בתיק רשום שמנהל הרווחה התערב, אני עירבתי אותו, רצינו לעשות סולחה ולא הצליח"** (עמ' 35, ש' 21).

לאחר נסיונות רענון חוזרים מצד התובע, טען העד "זה לא שאני לא זוכר את האירועים כי מחקתי אותם אלא יש לי בעיית זיכרון. אם תשאל אותי מה אכלתי היום בבוקר אני אגיד לך שאני לא זוכר" (עמ' 36, ש' 1). בשלב זה, וחרף התנגדות ההגנה שטענה כי אין המדובר בעד עויין אלא בעד שחושש למסור פרטים שיתגלו בהמשך ככאלה שאינם תואמים את גירסאות העדים האחרים, הכרזתי על העד כעד עויין ואיפשרתי לתובע לחוקרו בחקירה ראשית כאילו היתה חקירה שכנגד. ואולם, ציינתי בהחלטתי כי "ככל שתוכיח ההגנה מניעים לאי מסירת העדות על דרך המלך, הרי שענין זה ישקל בבוא בית המשפט להעריך את משקלה של העדות" (ראה החלטה בעמ' 36-37).

העד אישר שמסר במשטרה כי **לאחר שחזר מסיני ניגש לבית המתלוננת יחד עם אחיו ע ועם ח ע והבחין בסימנים בפנים ובחזה של המתלוננת** (עמ' 37, ש' 24-29). לשאלה כיצד ידע לספר על כך במשטרה כ-3 חודשים לאחר

האירוע אם טוען שסובל מבעיית זיכרון, השיב העד "היום אני קצת חולה ויש לי בעיות בזכרון. בזמנו לא היו לי בעיות בזכרון" (עמ' 38, ש' 1).

העד הופנה להודעתו במשטרה שם סיפר כי **ניגש לבית המתלוננת והנאשם יחד עם עו, שם הבחין בבגדיה של המתלוננת בתוך שקיות שזרוקות בחוץ ואף הבחין בסימנים אדומים בפניה ובחזה**. במהלך גביית הודעתו, הוא הסיט את צווארון חולצתו, הצביע על הצוואר בצד שמאל ואמר שראה אדום. העד השיב שהנאשם זרק את בגדי המתלוננת לא פעם ולא פעמיים. בפעם הראשונה ביקש מע שילך לבית הנאשם כי "לא רציתי שיהיה חם ביני לבין ע. אבל בדיוק מה שראיתי ומה שהיה אני לא זוכר, מה שהיא אמרה לי ומה שהוא אמר... אני זוכר בגדול מה שקרה אבל בדיוק אני לא זוכר. איפה הנקודות האדומות אני לא זוכר. בגלל זה בית הדין השרעי נתן צו גירושין צ'ק צ'אק. בגלל מה? בגלל האלימות. **אנחנו הגשנו את התביעה לבית הדין השרעי ראשונים לפני ע**" (עמ' 38, ש' 7).

בהמשך, טען העד כי "ראה" שהנאשם הרביץ למתלוננת "לא פעם אחת". משנשאל על ידי בית המשפט אם היה לידם בזמן המכות, השיב שלא והוסיף "לא הסתכלתי בדיוק את הסימנים מה זה ומה זה. היא אמרה לי שהוא הרביץ לה. אני לא הייתי" (עמ' 38, ש' 19-23). לאחר מכן, שב העד והתייחס למעורבותו של מנהל מחלקת הרווחה בעיריה ואמר "**גם מנהל הרווחה התקשר אלי ואמר לי כן וכך קורה**" (עמ' 38, ש' 23).

לדברי העד, המתלוננת סיפרה לו שהנאשם רצה לחנוק אותה, "לא זוכר בדיוק איך השיטה שהוא נקט בה... הוא (הנאשם - א.ש.) סיפר מה שקרה. הוא אמר אני חנקתי אותה. בגלל זה אני אמרתי לה תצאי, זהו" (עמ' 38, ש' 25-31).

16. בסוף חקירתו הראשית של העד, וחרף תשובותיו המרובות, כמפורט לעיל, לפיהן הוא אינו זוכר את פרטי האירועים, לא זוכר היכן היו הסימנים האדומים על גופה של המתלוננת ואינו זוכר את צורתם, וחרף העובדה שכל הנראה, הודעותיו במשטרה מפורטות יותר, מכילות פרטים רבים יותר וניתן להבין מהן את הקשר הדברים והדבקים, לא ביקש התובע להגיש את ההודעות לאחר שהעד הוכרז "עד עויין" (עמ' 39, ש' 14).

17. **בחקירה הנגדית**, סיפר העד כי המתלוננת פחדה מהנאשם, אשר התנגד לכך שהיא תצא לעבוד במשרד עורכי דין בטירה ונהג לעקוב אחריה. עוד סיפר כי **המתלוננת היא זו שהגישה את תביעת הגירושין ראשונה לבית הדין השרעי והנאשם הגיש לפניה תביעה ל"שלום בית" עם דרישה להחזירה לבית** (עמ' 40, ש' 11-22). העד סיפר כי בית הדין השרעי פסק שעל הנאשם לשלם למתלוננת סך של 68,000 ₪ בעקבות הגירושין, אך היות והנאשם לא משלם נפתח תיק הוצאה לפועל בבית המשפט בנתניה והנאשם החל משלם 170 ₪ לחודש (עמ' 41, ש' 7).

נ ב

18. נ היא אמה של המתלוננת. היא סיפרה שהמתלוננת לא הכירה את הנאשם לפני כן, ועשו ביניהם "שידוך". לפני החתונה "הכל היה מושלם", אבל אחרי החתונה "התחילו מריבות ביניהם". יום אחד, התקשרה המתלוננת ואמרה שהנאשם מרביץ לה. העדה ניגשה לבית המתלוננת יחד עם אביה וראתה שעיניה היו אדומות "וקצת אודם בצוואר". בפעם השניה, המתלוננת סיפרה שהנאשם זרק אותה על הריצפה והרביץ לה בחגורה שלו. פעם הוא שם את בגדיה בשקיות וזרק אותם החוצה (עמ' 11, ש' 23-29).

העדה נתבקשה לספר על אירוע האלימות שהתרחש לאחר ששבה מחופשה במצרים והשיבה באופן כוללני "הוא היה מרביץ לה" (עמ' 11, ש' 31). משרוענן זכרונה מהודעתה במשטרה, שם סיפרה שהנאשם "נתן לה מכות, זרק אותה על הרצפה ודרך עליה עם הרגליים", השיבה: "זה כשהיינו בשארם א'שיח. כשהוא שם לה את הכרית (מניחה את היד על הפנים). אחרי שארם היא התקשרה אלינו ואמרה שהנאשם לקח כרית ושם את הכרית על הפנים שלה, והיא דחפה אותו והיה לה אדום בעיניים ובצוואר... אבל הנאשם היה שם כשהיא סיפרה לי את זה, הוא הודה והצטער בפני, גם אבא שלה היה. הוא הבטיח שזו הפעם האחרונה" (עמ' 12, ש' 1).

העדה נשאלה כמה פעמים סיפרה לה המתלוננת שהנאשם היכה אותה, והשיבה: "פעמיים שהוא הרביץ לה, פעם עם הכרית ופעם שניה שהוא זרק אותה על הרצפה ונתן לה מכות עם החגורה. בפעם השלישית הוא זרק את הבגדים שלה ודחף אותה כדי לצאת מהבית" (עמ' 12, ש' 10).

19. **בחקירה הנגדית** אישרה העדה כי לאחר שהנאשם והמתלוננת שבו מהחופשה באילת היתה רק פעם אחת בה ניסו לעשות סולחה וח בן דודו של הנאשם נכח בפגישה זו (עמ' 12, ש' 26). העדה השיבה כי מעולם לא שמעה שהנאשם טוען שהמתלוננת בגדה בו, אך לאחר מכן אישרה ש"אולי" זה היה חלק מ"הבלאגן" ביניהם (עמ' 13, ש' 14). לדבריה, הנאשם ישן בחדר נפרד מהמתלוננת ורצה להתגרש מבלי לשלם לה את המוהר. בעקבות פניית בתה, שוחחה העדה עם הנאשם אודות העובדה שהוא והמתלוננת אינם מקיימים יחסי מין והוא אמר לה "שאין לו בעיה והוא לא יודע מה קורה לו". הוא טען שאין לו בעיה פיזית (עמ' 13, ש' 24). העדה הכחישה שהנאשם ביקש מהמתלוננת שתבצע בדיקת פוריות, אם כי אישרה שהמתלוננת הלכה להיבדק, בתחילת הנישואין, בעקבות דלקת ממנה סבלה (עמ' 13, ש' 31). העדה אישרה כי יום למחרת שהתקיימה ישיבה בענין הסולחה, סיפרה לה המתלוננת כי נאלצה לקחת בלילה את הנאשם לבית החולים, אולם הכחישה כי ע, אחיו של בעלה, אשר נכח בישיבת הסולחה, תקף את הנאשם (עמ' 15, ש' 32-4). העדה אישרה כי משפחת המתלוננת היתה "לחוצה" שהמתלוננת תיכנס להריון, אך הנאשם סירב לגעת בה, בלי סיבה. לטענתה, הנאשם לא רצה להתגרש, אלא כל פעם היה מחזיר את המתלוננת הביתה ומבטיח שיסנה גישה כלפיה (עמ' 16, ש' 10-17). משנשאלה אודות סדר הגשת התובענות לבית הדין השרעי, השיבה:

"ש.ב. מי הגיש בקשה לבית הדין השרעי?"

ת. הוא. הנאשם.

ש.ב. אם היא היתה רוצה לגמור את היחסים, היא היתה אמורה להגיש בקשה לבית הדין השרעי או לקחת את חפציה ולעבור לגור איתכם.

ת. אין לי תשובה.

ש. ... למה היא הגישה תלונה רק אחרי שהוא פתח תיק בבית הדין השרעי?

ת. אצלנו המוסלמים צריך לעשות סולחה לפני שהיא תלך לבית הדין השרעי או שתגיש תביעת גירושין" (עמ' 16, ש' 24).

העדה נשאלה מדוע לא הוגשה תלונה כנגד הנאשם מיד לאחר מעשי האלימות, והשיבה שהנאשם הבטיח, יחד עם דודו, שזו הפעם האחרונה. לדבריה, הסיבה שבגינה הוחלט להגיש תלונה במשטרה היא העובדה שהנאשם החל

מאיים עליה בכך ש"כשהיא היתה הולכת ברחוב הוא היה עושה סיבובים עם האוטו שלו מסביבה כדי להפחיד אותה והיא היתה מפחדת ממנו" (עמ' 17, ש' 4).

העדה סיפרה שפעם אחת הנאשם זרק את בגדי המתלוננת מחוץ לבית ודחף אותה כדי שתצא מהבית. במועד זה היו נוכחים יחד עמה גם בעלה ודודה ע. תחילה טענה העדה שהנאשם "דחף את כולנו החוצה עם הידיים שלו וברגליים שלו את השקיות". לאחר מכן, אמרה "אותי הוא לא דחף". ולבסוף, משנשאלה אם דחף את בעלה, השיבה "אני לא זוכרת". גם לגבי דחיפת המתלוננת, חזרה בה העדה ואמרה "לא יודעת" (עמ' 18, ש' 12-26).

העדה נשאלה אודות הפעם השניה בה סיפרה לה המתלוננת שהנאשם היכה אותה והשיבה שהנאשם זרק אותה על הרצפה ונתן לה מכות עם החגורה. בפעם הזו, ניגשו היא ובעלה לבית המתלוננת, ללא הדוד ע, והיא לא הבחינה בסימני מכות על בתה המתלוננת (עמ' 18, ש' 27-32). ביחס לשתי הפעמים לא ידעה העדה לומר מה היתה הסיבה לתקיפת המתלוננת על ידי הנאשם והאם סיפרה לה המתלוננת (עמ' 19, ש' 4-13). העדה עומתה עם דבריה בהודעתה, לפיהם לאחר אירוע ההכאה באמצעות החגורה הגיעה לביתה של המתלוננת והבחינה "בסימנים אדומים בצוואר והיה לה אדום בעין, לא זוכרת באיזו עין. סליחה הסימנים לא בצוואר, בגרון". העדה השיבה שאירוע זה קרה בחורף והמתלוננת לבשה טרנינג (עמ' 19, ש' 20-28).

העדה השיבה שלאחר שמסרה הודעה במשטרה סיפרה למתלוננת ולבעלה מה נשאלה על ידי החוקר ומה השיבה לו, זאת משום שחוקרי המשטרה לא אמרו לה שאסור לה לדבר על תוכן הודעתה עם איש (עמ' 21, ש' 22-32).

20. העד **רס"מ רוני יהואש** גבה את הודעות הנאשם - **ת/2** מיום 23.11.10; **ות/3** מיום 5.6.11. הוא נשאל מדוע לא ערך עימות בין הנאשם למתלוננת כאשר מדובר בתיק בו התלונה הוגשה זמן רב לאחר האירועים, כשמדובר ב"גירסה מול גירסה" וכאשר ברקע תביעת גירושין וחשד לאינטרסים שונים. העד השיב "לא תמיד עורכים עימות ולא חייב לערוך עימות בכל תיק" (עמ' 45, ש' 25).

פרשת ההגנה

21. **הנאשם**, בהודעתו הראשונה (**ת/2**, מיום 23.11.10 שעה 14:22) הכחיש כי היכה את המתלוננת אי פעם או כי איים עליה. הוא סיפר שהם **עדיין נשואים והוא אוהב אותה**. לדבריו, מזה 4 חודשים הם פרודים **והוא הזמין את המתלוננת לבית הדין השרעי כי עזבה את הבית ולא ראה אותה מאז, למעט יום אחד בו רצו לעשות סולחה כדי שתחזור לבית**. הנאשם טען שהמתלוננת עזבה את הבית "כי רצתה ללכת לעבוד ואני לא הרשיתי לה". החוקר הטיח בנאשם שהמתלוננת טוענת שהוא נתן לה מכות בגופה עם רגלו; היכה אותה באמצעות חגורה; נתן לה אגרופים בבטן ובפנים; חנק אותה; ואיים עליה. הנאשם הכחיש מכל וכל האשמות אלה ותמה מדוע לא התלוננה המתלוננת באותו היום ומדוע לא ניגשה להיבדק בבית חולים. לגבי אירוע נסיון הוצאת המידע הרפואי אודות המתלוננת בקופת חולים - הודה הנאשם כי בתקופה שלא קיימו יחסי מין אמרה לו המתלוננת שהרופאה אמרה לה לא לקיים יחסי מין בגלל דלקת בשתן. על כן, רצה הנאשם לקבל מסמכים אלה לידי על מנת להציגם בבית הדין. הוא לקח את אחותו מרוות לקופת החולים, נתן לה את הכרטיס המגנטי של המתלוננת, וכשזו ניסתה לקבל את המידע הרפואי נאמר לה שלא תוכל לקבל את המסמכים, אף לא עם יפוי כוח. לדברי הנאשם, **המתלוננת מעלילה עליו שנתן לה מכות מכיוון שהיא רוצה להתגרש ממנו והוא לא מעונין**. בסוף הודעתו מצא הנאשם להוסיף - **"אני רוצה להבהיר ענין אחד שאנחנו נשואים כמו כל זוג מאושרים ובקשר יש עליות ויש ירידות ואף פעם לא הגענו למצב שאני יכה**

אותה ועד הרגעים האלו אני אוהב אותה ורוצה שתחזור הביתה, ואני מבקש מהמשטרה ומהחוקר שיעשה בינינו סולחה ושהיא תחזור".

22. בהודעתו השניה (ת/3, מיום 5.6.11 שעה 14:50) שב והכחיש הנאשם כי היכה את המתלוננת. הוא ציין ש"לפעמים היינו צוחקים אני ואשתי ונותנים ליטופים אחד לשני מלטפים אחד את השני". הנאשם הסביר שאביה של המתלוננת טען שהודה בפניו כי היכה את המתלוננת, היות ומשפחתה רוצה להתנקם בו כי התגרש ממנה.

23. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי פגש במתלוננת במקרה והתאהב בה. פער הגילאים ביניהם עומד על 12 שנים. המתלוננת סיימה כיתה יב' והוא עבד במכולת ובעסק חלקי חילוף לרכב (עמ' 69). השניים התארסו לאחר שהנאשם קיבל את ברכת המשפחה של המתלוננת ובקיץ 2009 התחתנו (עמ' 70). כחודשיים לאחר החתונה החלה המתלוננת לדבר על דברים שלא סוכמו עובר לחתונה, למשל, שהיא רוצה לצאת לעבוד. הנאשם התנגד לכך ואמר לה שהוא רוצה שהיא תמשיך ללמוד. "סוכם שהיא תמשיך ללמוד. זה ההסכם" (עמ' 70, ש' 26). בהמשך, אמה של המתלוננת שוחחה עם הנאשם לגבי היציאה לעבודה והוא שב והתנגד לכך. בשנת 2010 יצאה המתלוננת לעבוד כמזכירה במשרד עורכי דין. כך החל הסכסוך בינו לבין המתלוננת ומשפחתה (עמ' 71). הנאשם סיפר שבא ממשפחה עשירה ודתית ושלא החסיר דבר מהמתלוננת, אולם יחסיהם השתנו והם הפסיקו לקיים יחסים (עמ' 71). הנאשם סיפר שהמתלוננת נהגה להיעדר מהבית, וכשהיתה בבית ישבה עם אמה באופן שמנע ממנו מלשוחח עימה וללבן את הדברים. בעקבות לחץ מצד המתלוננת ומשפחתה הסכים שהמתלוננת תעבוד בחצי משרה, אולם עד מהירה החלה המתלוננת לאחר ואף לשוב בערבים. "הרגשתי שהקשר שלנו באמת כמעט מת" (עמ' 71, ש' 23).

לענין **אירוע המזגן**, סיפר הנאשם כי בתקופה זו החל לקבל חשבון חשמל גבוה, בסך כ-5,000 ₪. הוא פנה למתלוננת ואמר לה שעליהם להתחיל לחסוך בחשמל ולהפחית מצריכת המזגנים (עמ' 71). לאחר מספר ימים, שב הנאשם לבית ונוכח לגלות שהתאורה וכל המזגנים בבית דלקו. הנאשם כיבה את המזגנים ואת התאורה ונכנס להתקלח. כשיצא מהמקלחת ראה שהמתלוננת שוב הדליקה את התאורה והמזגנים. כך כיבה שוב והיא הדליקה עד **שניתק את החשמל**. המתלוננת צעקה עליו והתחילה לריב איתו תוך שהוא מנסה להסביר לה שעליהם לחסוך בכסף על מנת לא להיכנס לחובות. בשלב זה, המתלוננת דחפה את האוכל שהכין לעצמו והמשיכה לריב. היא ניגשה לחלון ופתחה אותו לרווחה, אך בהיותה לבושה "בלבוש בית", סגר את החלון כדי שהעוברים ושבים לא יראו אותה. המתלוננת לא שמעה לו ואז **"לקחתי אותה מהיד שלה, אמרתי לה תעלי למעלה תחליפי בגדים, סגרתי את החלון עוד פעם. כמעט זה מה שהיה, זה מה שזכור לי, אז היא החליפה בגדים"** (עמ' 72, ש' 27 עד עמ' 73, ש' 3).

הנאשם סיפר שעל מנת לנסות ולשפר את יחסיהם, חשב להפתיע את המתלוננת ולקחת אותה לטיול באילת. לדבריו, הבילוי במלון ובאטרקציות של אילת היה מוצלח והם התקרבו. ביום השלישי לטיול, ביקשה המתלוננת לשוט באופנוע ים. בהגיעם לחוף, אמר להם המדריך שלא יוכלו לעלות ביחד לאופנוע, אלא כל אחד יוכל לשבת מאחורי מדריך. **הנאשם לא הסכים שהמתלוננת תשב מאחורי גבר באופנוע הים והיא התחילה לצעוק ועלתה לאופנוע עם המדריך חרף מחאת הנאשם**. הנאשם המתין 50 דקות עד שהמתלוננת שבה (עמ' 73). לדברי הנאשם **"אנחנו משפחה דתית ובשבילי זה אומר המון המעשה הזה, ללכת למישהו אחר... היא נוהגת והבחור מאחוריה תופס אותה ומחבק אותה, צמוד אליה... אמרתי לה זהו. אנחנו מבטלים ואני חוזר"** (עמ' 74, ש' 1). בהגיעם הביתה, סיפר הנאשם למשפחת המתלוננת על מעשיה באילת והיא נשארה ללון בבית הוריה. בלילה הגיעה המתלוננת בלוויית הוריה, אחיה ודודה לבית הנאשם, ואביה של המתלוננת ודודה האשימו אותו במה שקרה באילת, תוך שהם דוחפים אותו

ונותנים לו מכות. בעקבות התקיפה ביקש הנאשם מהמתלוננת שתסיע אותו לבית החולים, כפי שמצויין בתעודה הרפואית (נ/5). לדבריו, **לא סיפר לרופא מי תקף אותו**. כששב הביתה, אמה של המתלוננת ביקשה ממנו שלא יגיש תלונה במשטרה וכך עשתה גם המתלוננת תוך שהיא מאיימת שתעזוב את הבית אם יעשה כן (עמ' 74). למחרת יצא הנאשם לעבוד וכששב בערב ראה את הבית הפוך, בגדים זרוקים על הרצפה, והמתלוננת איננה. הוא ניסה להתקשר אליה, אך היא לא ענתה. כעבור כשלושה חודשים התקשר אליו דודה של המתלוננת וביקש "לסגור את העניינים". הנאשם הסכים. בפגישה בבית הדוד, נכחו בני משפחת המתלוננת, שתי הדודות ובעליהן. הנאשם חש בשינוי בדרך התנהלותה וסגנון דיבורה של המתלוננת, כשלפתע החלה לדבר במונחים משפטיים, כגון "הסכם" (עמ' 75). בשלב מסוים, ביקש הנאשם מהמתלוננת לחזור אליו הביתה, אך היא סירבה ועמדה על כך שבדעתה להמשיך לעבוד ולא ללמוד. בשלב זה הנאשם החליט לפנות לבית הדין השרעי, אך פקיד בית הדין אמר לו שאם האשה לא נמצאת בבית, עליו לפתוח תיק ולהזמין לדיון, וכך עשה. הנאשם טען שלא פנה לעורך דין והגיש את הבקשה בעצמו (עמ' 76). **עוד טען שפתח בקשה ל"שלום בית" - להבדיל מתביעת גירושין - כי כך אמר לו הפקיד**. את הזימון לדיון שלח למתלוננת והיא חתמה עליו. כעבור מספר ימים התקשר אליו חוקר מתחנת טיבה וזימן אותו לחקירה בגין התלונה שהגישה נגדו המתלוננת (עמ' 76).

עוד לפני כן, כשבוע לאחר שהמתלוננת עזבה את הבית, פנה הנאשם לעזרה לשייח, אימאם במסגד, העובד בבית הדין השרעי, על מנת להתייעץ איתו. האימאם הסכים לשוחח עם הנאשם ועם המתלוננת בנפרד, אך לא שיתף את הנאשם בשיחותיו עם המתלוננת (עמ' 76).

הנאשם נשאל מדוע שתגיש כנגדו המתלוננת תלונה שקרית, שלושה חודשים לאחר שעזבה את הבית ותעמיד עצמה במצב בו היא נחקרת במשטרה שלוש פעמים. על כך השיב הנאשם: **"עד עכשיו אני חושב על השאלה של הסניגורית ומצאתי רק תשובה אחת. שהיא רוצה להתנקם בי. לא יודע על מה. אולי על זה שהיא נסעה בים על אופנוע מאחורי מישו"** (עמ' 77, ש' 16).

הנאשם התבקש להרחיב בנושא בעיות הפריון, לכאורה, של המתלוננת וסיפר כי לאחר שהמתלוננת עזבה את ביתם שמע מבת דודתה שהיא לא יכולה להביא ילדים לעולם. גם בזמן הנישואין, הרבתה המתלוננת לבקר במרפאת נשים. לאחר שנודע לו על הבעיה התרעם כיצד לא גילו לו פרט מהותי זה עובר לנישואין (עמ' 77, ש' 29 עד עמ' 78, ש' 3). לתמיהה כיצד יכולה היתה המשפחה לדעת על הבעיה, לכאורה, לפני מועד החתונה ולספר לו, השיב הנאשם **"ככה נהוג. אני לא יודע, זה המחשבות שלי. אף אחד לא סיפר לי"** (עמ' 78, ש' 4). זו הסיבה, לדברי הנאשם, שלאחר שעזבה המתלוננת את הבית רצה לקבל מידע רפואי אודותיה ממרפאת הנשים, ועל כן, שלח את אחותו שתבקש את תיקה הרפואי של המתלוננת. הנאשם הכיר בבעייתיות שבהתנהגותו זו ואמר **"כנראה לא חשבתי טוב בתקופה הזו אבל זה מה שהיה"** (עמ' 78, ש' 13).

משנשאל הנאשם כיצד מתקשר סיפור נסיון הוצאת המידע הרפואי אודות המתלוננת עם הגשת תלונה על ידה על אלימות מצידו, השיב כי **בתקופה זו הכיר מישו אחרת והענין נודע למתלוננת. לדבריו, "המתלוננת התקשרה אלי. אני חושב מחסוי. מה אתה הולך עם אחרת, התחילה לצעוק, כמעט לא יכולתי לשמוע מה היא אומרת בכלל"** (עמ' 78, ש' 26).

לנאשם לא היתה תשובה כיצד הגיש בקשה לבית הדין השרעי בעניינה של המתלוננת - אשר לכל הדעות מדובר במהלך חריג - וזאת מבלי להתייעץ לפני כן עם השייח, האימאם, אשר לדבריו עובד בבית הדין השרעי (עמ' 79, ש' 3-10).

הנאשם טען כי לסברתו, המתלוננת הגישה את התלונה נגדו לאחר שקיבלה את הזימון לבית הדין השרעי לדין בתביעה שהגיש כנגדה. משנשאל איזה יתרון טקטי תשיג המתלוננת בהגשת התלונה אם לא היו להם ילדים או רכוש משותף לחלק, השיב: "אני הגשתי את תיק נגדה. היא לא עשתה את זה. אחרי זה היא הגישה נגדי תלונה. מאז לא היינו בקשר" (עמ' 79, ש' 12).

24. **בחקירה הנגדית**, הופנה הנאשם לעובדה כי לא סיפר בחקירתו במשטרה שסבר שהמניע, לטעמו, להגשת התלונה נגדו הוא העובדה שהיה בקשר עם אחרת לאחר שהמתלוננת עזבה את הבית. הנאשם הכחיש שהיה בקשר רומנטי עם אחרת, אלא טען שמדובר היה ב"קשר טלפוני" (עמ' 80, ש' 14-1). הנאשם הופנה לסתירה לוגית בין דבריו בהודעתו (ת/2) לבין התנהגותו בפועל - בעוד שבהודעה טען שהוא והמתלוננת נשואים כמו כל זוג, מאושרים, ועד לרגעים אלה הוא אוהב אותה ורוצה שתחזור הביתה ומבקש מהמשטרה שתעשה סולחה, הרי שבפועל, על פי עדותו בבית המשפט, באותו זמן הוא כבר מצוי בקשר עם אשה אחרת. לסתירה זו לא היתה בפי הנאשם תשובה (עמ' 80, ש' 15-19). גם לתמיהת בית המשפט כיצד התנהלות זו מתיישבת עם הגשת תביעה על ידו לבית הדין השרעי שכותרתה "בקשה לשלום בית", לא היתה בפי הנאשם תשובה מספקת (עמ' 80, ש' 20-23). ועדיין, אם תשובתו של הנאשם בהודעה ת/2 (לפיה הוא עדיין אוהב את המתלוננת ורוצה לחזור אליה) היא נכונה ואמיתית, כיצד היא מתיישבת עם גירסתו בבית המשפט לפיה חרף העובדה שבקשתו לבית הדין השרעי הוכתרה כבקשה ל"שלום בית", הרי שהכוונה האמיתית היא ל"תביעת גירושין"? בנקודה זו, בחר הנאשם להעלות טענה לפיה נלחץ בחקירה ולא יכול היה להביע עצמו שם כדבעי. בהמשך, שינה הנאשם טעמו ואמר: "באמת כל הזמן היה לי קול בפנים שאומר לי אל תתגרש ממנה והיה קול שאומר תתגרש ממנה. בזמן שקרה, לא היתה לי ברירה אחרת אלא לעשות את זה" (עמ' 80, ש' 24-30) (וראה גם דבריו בהודעתו ת/2, ש' 45 - **"ש. למה שאתך תגיד שנתת לה מכות? ת. בגלל שהיא רוצה להתגרש ממני ואני לא רוצה"**). הנאשם אף הופנה לדבריו בהודעה ת/2, שם טען שהוא והמתלוננת עד עכשיו נשואים ושהוא אוהב אותה, ובחר שלא לספר שמדובר בבחורה הנוגדת את ערכיו הדתיים שבחרה לעלות על אופנוע ים עם גבר זר. גם כאן השיב הנאשם כי בחקירה במשטרה היה נתון בפחד, ואילו בבית המשפט הוא "מרגיש חופשי לדבר מה שאני צריך" (עמ' 81, ש' 1).

הנאשם נשאל מדוע לא הרחיב בהודעתו במשטרה אודות נושאים מהותיים שהם בלב גירסתו בעדות בבית המשפט, כגון: חשבון החשמל שהתעצם בעקבות התנהגות המתלוננת; ענין יציאתה לעבודה בניגוד לסיכום עובר לנישואין; היעדרה מהבית עד שעות הערב המאוחרות; חוסר תפקודה בבית; ענין ה"בגידה" עם הבחור על אופנוע הים בחופשה באילת; יחסם של הוריה ודודה כלפיו; ועוד. לכך השיב הנאשם **"מה ששאל אותי החוקר, עניתי"** (עמ' 81, ש' 29).

עוד נשאל הנאשם מדוע - אם כבר השיב בהודעה ת/3 שמשפחת המתלוננת רוצה להתנקם בו היות והתגרש ממנה - לא סיפר שאביה של המתלוננת ודודה היכו אותו בעצמם? על כך השיב הנאשם: **"לא, לא סיפרתי... בתקופה של החקירה הזו לא קיבלתי יעוץ מעורך דין. לא ידעתי באיזו דרך אני רוצה לקחת"** (עמ' 82, ש' 3).

לגבי נסיון הנאשם לקבל מידע רפואי מקופת החולים אודות המתלוננת - הסביר הנאשם שלא העלה טיעון בבית הדין השרעי לפיו המתלוננת לא נכנסת להריון, שכן לא היו לו הוכחות לכך ונסיונו לקבל ראיות מהמרפאה לא צלח (עמ' 82, ש' 23).

הנאשם נשאל לגבי **אירוע המזגן**, הכיצד מספר דודו ח ע בהודעתו שהמתלוננת סיפרה לו כי הנאשם היכה אותה. תחילה שלל זאת והשיב: **"אין דבר כזה שהיא אמרה לו בביתי מולי שהיכתי אותה. לא שמעתי את זה"** (עמ' 83, ש' 23).

ש' 17). ואולם, משנשאל הנאשם על ידי בית המשפט אם המתלוננת אמרה לח שהנאשם היכה אותה, לא שלל זאת לחלוטין, והשיב: **"כנראה היא אמרה לו לבד, לא שמעתי"** (עמ' 83, ש' 23).

25. **מוחמד עבדל ראוף**, עובד סוציאלי, מנהל מחלקת הרווחה בטירה, העיד כי הוא מכיר את אבי המתלוננת היכרות אישית בהיותו עובד עירייה, כך גם את משפחת הנאשם. לדברי העד, משפחת המתלוננת לא פנתה אל רשויות הרווחה בעירייה, אלא הוא הציע לפתוח תיק ולטפל בבעיה שבין המתלוננת לנאשם והם סירבו. אבי המתלוננת ביקש ממנו לשוחח עם המתלוננת והנאשם "שיעשה שולם ביניהם" והוא הסכים. לדבריו, אבי המתלוננת אמר לו שהם מסוכסכים. העד הבין שהנאשם מתנגד ליציאתה של המתלוננת לעבודה ומעוניין שהיא תעבוד יחד עם אמו בסופר מרקט הפרטי. לדבריו, **"הבעל נקט סנקציות, הוא לא ישן באותו חדר של האשה. היה מזגן והוא ניתק אותו"**, זאת סיפר לו אבי המתלוננת בנוכחות בתו והנאשם. העד לא זכר את תוכן השיחה אך ניסה לגשר בין הצדדים (עמ' 86).

לשאלה אם עלו טענות על אלימות, השיב העד: **"לא. שום טענה... לא זכור לי שהיתה המילה אלימות נמצאת באופק כי גם לא הייתי מסכים להיכנס כי יש משטרה ותלונות"** (עמ' 87, ש' 5).

העד הסביר כי אבי המתלוננת לא ביקש ממנו לפתוח תיק ברווחה, אלא **"הוא ביקש ממני להתערב כדי ליישר את העניינים בינינו ואני התערבתי. אם היה מצליח, אז בסדר, אם לא היה מצליח, היינו פותחים תיק ברווחה"** (עמ' 87, ש' 21). לדבריו גם בשיחה השניה שקיים עם המתלוננת והנאשם לא עלה ענין של אלימות, אם כי **"כעסתי ששמעתי שהוא לא החזיר את המזגן לעבוד"** (עמ' 87, ש' 26).

העד נשאל כיצד הוא מתייחס לגברים שאוסרים על נשותיהם לצאת לעבוד והשיב: **"לא מקובל. אנחנו מחפשים עבודה בשביל נשים ומעצימים אותן. אשתי עובדת. גם הבת שלי"** (עמ' 88, ש' 25).

העד הופנה לדברי אבי המתלוננת, כאשר במהלך עדותו, כשסיפר על האלימות שחוותה המתלוננת מצד הנאשם, כלל בדבריו התייחסות לעד, באומרו **"גם מנהל הרווחה התקשר אלי ואמר לי כך וכך קורה"** (עמ' 38, ש' 23). העד טען שמדובר בדברי שקר, שכן לא ידע על אירועי האלימות ולא יכול היה גם לראות סימני אלימות על גופה של המתלוננת (עמ' 89, ש' 5).

26. **עאבד פדילה**, אימאם במסגד בטירה ומורה בחטיבת ביניים בנושא דת, העיד כי הוא אף משמש כבורר בבית הדין השרעי. את הנאשם הכיר כ"אחד מהכפר שלנו", אשר פנה אליו כדי שיתערב **"בבעיה שלו בינו לבין האשה שלו"**. לדבריו, הנאשם סיפר **"שהיא הלכה לבית של אבא שלה והוא ביקש שהיא תחזור"** (עמ' 89, ש' 27). את המתלוננת הכיר היות והיה מורה שלה בחטיבת הביניים. את אביה הכיר על רקע עבודתו בבית הדין השרעי ואת הנאשם הכיר כמי שמגיע למסגד להתפלל (עמ' 90, ש' 1-6). לדבריו, הנאשם טען בפניו שהמתלוננת רצתה לעבוד במקום מסוים והוא לא הסכים; היא נהגה ללכת פעמים רבות לבית הוריה ונהגת לא להתקשר במהלך היום; משפחת המתלוננת טענה בפניו כי הנאשם הוא אדם קמצן, לא ישן בחדר השינה המשותף, מגיע לבית בשעות מאוחרות, מסרב לתת למתלוננת לבקר בבית הוריה, וחתך את הכבל של המזגן (עמ' 90). לדבריו העד, לא עלה נושא של אלימות בין בני הזוג, חרף העובדה שישב עם אבי המתלוננת כ-4-5 פעמים, כשהמתלוננת משתפת בשני מפגשים (עמ' 91, ש' 1-5).

העד טען שלא ידע שהנאשם הגיש תביעה לבית הדין השרעי, אך ציין שהנאשם ביקש שישמש בורר והוא סירב שכן היה מעורב בהליכי הסולחה טרם הגשת התובענה (עמ' 91, ש' 15).

דין והכרעה

27. כבר כאן יצוין, כי כפי שהעירה הסניגורית בישיבת המענה לכתב האישום, אכן כתב האישום נוסח באופן כללי וכוללני, האישומים אינם מסודרים על פי סדר כרונולוגי או הגיוני אחר ועל כן, מלאכת ההתמצאות בין גירסאות העדים השונים, ובעיקר המתלוננת, אל מול האירועים הנזכרים בכתב האישום היתה קשה מאוד. יתירה מזו, גם התביעה לא הקלה על מלאכת בית המשפט ובהיעדר יד מכוונת, או נקיטה בדרך של בקשה לרענן זכרונה של המתלוננת, היתה חקירתה הראשית של המתלוננת מצומצמת מאוד, לאקונית וקצרה ביחס לריבוי האירועים שבכתב האישום (אורכה של החקירה הראשית 5 עמודים בלבד, עמ' 43-44; עמ' 46-50). דוגמא אחת בולטת לאמור לעיל ניתן למצוא בחלק מחקירתה הראשית של המתלוננת אשר התייחס לאישום השביעי. כזכור, אישום זה ייחס לנאשם ביצוע עבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שבמועד כלשהו, בין 28.7.09 ל-14.11.10, תקף הנאשם את המתלוננת כשהכה בבטנה וברגליה באמצעות חגורה והכה מכת אגרוף בעינה הימנית עד שנגרמו לה סימנים בידים, ברגליים, בבטן ובעין - כל זאת על רקע רצונה של המתלוננת ללכת לבקר בבית הוריה, ולאחר שהנאשם ואמו התנגדו לכך. כמפורט לעיל, נשאלה המתלוננת על ידי התובע אודות אירוע זה, כדלקמן:

"ש. ספרי על האירוע שהיה בבית של הנאשם, שרצית לבקר אצל ההורים שלך.

ת. ביקשתי שאני אלך לבקר את ההורים שלי שמזמן לא ראיתי אותם, כמעט שבוע. הוא התחיל לצעוק עלי ולהגיד שאני לא צריכה ללכת כל יום לראות אותם, את כבר פה. אמא שלו גם התערבה ואמרה לי את לא צריכה כל יום ללכת להורים שלך. הוא התעצבן שדיברתי עם אמא שלו, והרביץ לי כשחזרנו הביתה. הוא חייב אותי שאתנצל ואנשק את היד של אמא שלו. לא עשיתי את זה.

ש.ב. איך הוא הרביץ לך באותה הזדמנות?

ת. לא זוכרת. זה היה אצלו בבית, זה הבית שגרנו בו. השיחה היתה בבית של אמא שלו.

ש. את זוכרת איך הוא הרביץ לך?

ת. לא.

ש. שבוע אחרי שאתם מתחתנים, את זוכרת את הארוע הראשון?

ת. כן.

ש. מה הוא עשה?

ת. הוא דחף אותי על הקיר.

ש. מה הוא אמר לך?

ת. לא זוכרת" (עמ' 48, ש' 26 עד עמ' 49, ש' 8).

הנה כי כן, המתלוננת לא פירטה כיצד הרביץ לה הנאשם? באיזה אופן? האם באמצעות ידיו? האם באמצעות רגליו?

האם באמצעות חפץ? האם באמצעות חגורה? באיזה חלק של החגורה? האם נגרמו לה חבלות? סימנים? מה היתה האינטראקציה בינה לבין הנאשם עובר להכאתה, בזמן הכאתה ולאחר מכן? כל אלה שאלות מהותיות ביותר שנותרו ללא מענה בעדותה של המתלוננת. ודוק, כתב האישום, בהכרח, נוסח על פי הודעותיה של המתלוננת במשטרה, ועל כן, ההנחה היא שתשובות לשאלות אלה מצויות בהודעותיה. ואולם, ב"כ המאשימה כלל לא ביקש לרענן זכרונה של המתלוננת מהודעותיה (שלא לדבר על נסיון לבקש מבית המשפט לעשות שימוש בסעיף 10א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971), אלא המשיך בשאלות שלא נגעו לאישום זה.

משכך, ונוכח העובדה כי הנאשם כפר בהפעלת אלימות מכל סוג ומין שהוא כלפי המתלוננת, ובהיעדר ראיות אחרות הנוגעות לאישום זה, יש להורות, כבר עתה, על זיכוי של הנאשם מן האישום השביעי.

28. בהקשר זה אציין, כי יכולות להיות סיבות רבות ומגוונות לעובדה שעד (ובכלל זה עד שהוא קורבן עבירות אלימות) ימסור גרסה קצרה, לאקונית, בלתי מפורטת או שלא יזכור פרטים - לרבות פרטים מהותיים - מפרטי האירוע, וביניהן: התרגשות ממעמד מסירת העדות בפני בית המשפט, מעמד שהינו מלחיץ ולא נוח, בעיקר לגבי עדים שאינם מורגלים במסירת עדות או שזו להם הפעם הראשונה; הטראומה שחווה העד במהלך האירועים האלימים; הדחקה של האירועים האלימים; חלופי הזמן מאז התרחשות האירועים ומאז הגשת התלונה במשטרה; ריבוי אירועים וריבוי פרטים בתוך האירועים; אופיו של העד והאופן בו הוא נוהג להתבטא; היעדר הכנה מספקת לפני מסירת העדות בבית המשפט; פחד או חשש מהאדם שפגע בעד, אשר יושב באולם בית המשפט ומאזין לעדות; השפעה בלתי הוגנת על העד מצד הפוגע או משפחתו; ועוד.

לצד אלה, תיתכנה סיבות נוספות למסירת גרסה קצרה, לאקונית, בלתי מפורטת או כזו הנגועה ב"חוסר זכרון", כגון: מסירת עובדות שלא כהווייתן; חשש להיתפס בחוסר עקביות ביחס לגירסאות שנמסרו בהודעות המשטרתיות; הסתרה; מסירת עדות שקר; ועוד. מלאכת הערכת המהימנות אינה פשוטה ועל בית המשפט לבחון בזהירות את גירסת העד לאור הנאמר לעיל.

29. בענייננו, ובבואי להעריך מהימנות עדותה של המתלוננת, כמו גם קביעת משקל עדותה, לקחתי בחשבון את העובדה שחלף זמן רב מאז התרחשו, לכאורה, האירועים (יולי 2009 עד נובמבר 2010) ומאז הוגשה התלונה במשטרה (14.11.10) ועד לשמיעת עדות המתלוננת (5.7.15); את העובדה שמדובר בריבוי אירועים (שבעה אירועים); ואת העובדה כי האירועים מכילים פרטים לא מעטים. ואולם, עדיין לא ניתן להתעלם מכך שעדותה הראשית של המתלוננת התאפיינה בקיצור נמרץ, מבלי שב"כ המאשימה מבקש לנסות לרענן זכרונה של העדה או להיעזר בסעיף 10א. לפקודת הראיות. עוד נלקחה בחשבון על ידי העובדה כי תלונת המתלוננת הוגשה זמן קצר ביותר לאחר שקיבלה לידיה כתב התביעה שהגיש כנגדה הנאשם בבית הדין השרעי, ולאחר שנודע לה כי הנאשם ניסה, באמצעות אחותו, לקבל מידע רפואי חסוי אודותיה ממרפאת הנשים בטירה; והעובדה שהמתלוננת לא החלה, מיוזמתה, לספר על אירועי האלימות, אלא עשתה כן רק לאחר שנשאלה שאלה מפורשת בענין על ידי החוקר.

כידוע, בתיקים רבים שעניינם אלימות במשפחה מוגשות תלונות על ידי קורבנות אלימות אגב הליכי גירושין ופירוד ובעת סכסוך בין בני הזוג, כפי שקרה בתיק דנן. אין לומר - א-פריורי ובאופן כוללני וגורף - שכל אימת שמוגשת תלונה על אלימות מצד בן זוג במהלך הליך גירושין או פירוד, הרי שמדובר בתלונה שקרית או בעלילה על מנת לזכות ביתרון טקטי בתביעת הגירושין או על מנת לנקום בבן הזוג. במקרה שלפנינו, לא התרשמתי כי תלונתה של המתלוננת היא תלונה

שווא או תלונה שקרית. בני הזוג היו נשואים תקופה קצרה ביותר; הם לא הספיקו לצבור רכוש משותף; לא נולדו להם ילדים שיכולים היו להיות בחזית המחלוקת בתביעות שהוגשו בבית הדין השרעי, ועל כן, לא ראיתי לקבל טענת ההגנה כאילו היה למתלוננת אינטרס נסתר בהגשת התלונה. עיתוי הגשת התלונה הוסבר על ידי המתלוננת בכך שגילתה שהנאשם ניסה, באמצעות אחותו, לקבל אודותיה מידע רפואי סודי על מנת לעשות בו שימוש בתביעה שהגיש לבית הדין השרעי. עוד סיפרה כי לא התכוונה מלכתחילה להתלונן על אירועי האלימות, אולם עשתה כן היות וכבר הגישה תלונה אודות נסיון הפגיעה בפרטיות ולאחר שנשאלה על כך על ידי החוקר. הסבר זה מקובל עליי, הן לענין כבישת התלונה והן לענין נסיבות חשיפת מעשי האלימות. מעניין לציין בהקשר זה, כי הן במענה לכתב האישום והן במהלך שמיעת הראיות ריחפה טענת ההגנה לפיה הסיבה לגירושין ולהגשת התלונה היא "בגידתה" של המתלוננת בנאשם (ככל שניתן לקרוא לרכיבה על אופנוע ים מאחורי מדריך "בגידה") (עמ' 4, ש' 20; עמ' 51, ש' 1; עמ' 28, ש' 18), ואולם הנאשם כלל לא העלה טענה זו בשתי ההודעות שנגבו ממנו (ת/2 ות/3) ואף עד ההגנה עאבד פדילה, המשמש כבורר בבית הדין השרעי, לא הזכיר ענין זה והעיד שהנאשם ביקש ממנו שיתערב "בבעיה שלו בינו לבין האשה שלו". ומהי אותה "בעיה"? "שהיא הלכה לבית של אבא שלה והוא ביקש שהיא תחזור"; "שהיא רצתה לעבוד במקום מסוים והוא לא הסכים"; ו"שהיא נהגה ללכת פעמים רבות לבית הוריה ונוהגת לא להתקשר במהלך היום".

30. הנה כי כן, לאחר שהעידה בפני המתלוננת והתרשמתי ממנה, אני קובע כי העידה אודות אירועי אלימות אותם חוותה מצד הנאשם ולא מצאתי בסיס להנחה כי מדובר בתלונת שווא או בהעללה על הנאשם, שהמניע להם, כביכול, הוא התביעה שהוגשה בבית הדין השרעי, הנסיון לקבל מידע רפואי אודותיה או "בגידה" מצדה.

יחד עם זאת, וכנקיטת צעד של משנה זהירות מאחר ובהליך פלילי עסקינן, ולא מתוך קביעה או הנחה שהמתלוננת אינה אמינה או מהימנה, ראיתי לקבוע ממצאי עובדה רק מקום בו נמצאה לעדותה של המתלוננת ראיה תומכת - מחזקת או מסייעת. הסיבה לכך נעוצה בעובדה שלגבי מרבית האישומים (למעשה, כל האישומים למעט האישום הרביעי) לא נמסרה גרסה מפורטת, מלאה או שלמה מאת המתלוננת; לא פורטה על ידה כדבעי האינטראקציה המדוייקת בינה לבין הנאשם במהלך המעשים הנטענים; ולא נעשה נסיון מצד התביעה לרענן זכרונה של המתלוננת מתוך הודעותיה, מהלך שהיה בו כדי להבהיר עדותה. זאת ועוד, בהקשר זה צודקת ההגנה בטענתה כי כאשר מדובר ב"גרסה מול גרסה" - והכוונה לאותם אישומים שלא היתה לגביהם ראיה תומכת - היה על המשטרה לבצע **עימות** בין הנאשם למתלוננת. כאמור, בשל הקשיים שפורטו לעיל, ומתוך גישה זהירה בשל מהות ההליך, מצאתי לקבוע עובדות מקום בו נמצאו תימוכין לעדותה.

31. כפי שנראה להלן, הוצגה בפניי תשתית ראייתית איתנה, מעבר לספק סביר, להרשעת הנאשם באישום הרביעי בלבד, הוא **אירוע המזגן**, שכן מעבר לעובדה שגירסת המתלוננת אודות אירוע זה נמצאה מהימנה עליי, כאמור לעיל, הרי שהיא אף נתמכת בראיות חיצוניות (עדויותיהם של ח ע וע נ), ואף נתמכת בעדות הנאשם עצמו, אשר הודה לענין אישום זה בעובדות המהוות עבירה של תקיפת בת זוג.

32. אולם לפני שאסקור את התשתית הראייתית שבבסיס הרשעת הנאשם באישום הרביעי, אתייחס לעדותו של הנאשם ולרושם שהותירה עדות זו על בית המשפט. התרשמתי מהנאשם היתה שלילית ודבריו לא היו מהימנים עליי. התרשמתי מאדם נוקשה, רכושן ושתלטן, מצר צעדים ובעל תפיסות ארכאיות אודות מעמד האשה בחברה בכלל ובתא המשפחתי בפרט. הנאשם התחנך עם המתלוננת כשהיה בן 30 והיא בת 18. הוא העיד על עצמו כי הוא אדם דתי

ושמרון. פער הגילאים ופער התפיסות בין הנאשם לבין המתלוננת הביאו עד מהירה לחיכוכים ולריבים, כשהנאשם מצר צעדי המתלוננת. כך העיד הנאשם שהמתלוננת רצתה לצאת לעבוד ו"לא הרשיתי לה". כך גם תפס את התנהגותה בחופשה באילת, עת עלתה על אופנוע ים יחד עם מדריך כ"בגידה". עוד התברר כי טענת המתלוננת ומשפחתה אודות קמצנותו של הנאשם נמצאה מוצדקת. הנאשם הודה כי "ניתק" את כבל המזגן בבית, היות והמתלוננת הפריזה בצריכת החשמל בבית.

הפירכות והסתירות שנמצאו בגירסת הנאשם הן רבות. להלן יובאו המהותיות שבהן:

א. הנאשם העיד כי בזמן שהמתלוננת עזבה את הבית היה מצוי בקשר עם אחרת, וזאת בסתירה להודעתו במשטרה (2/ת) שם טען שהוא אוהב את המתלוננת, מצפה שתחזור לביתם המשותף ומעונין בסולחה ("היא רוצה להתגרש ממני ואני לא רוצה" (2/ת, ש' 45)).

ב. עוד בענין זה, לא ברור הכיצד מגיש הנאשם תביעה ל"שלום בית" ובד בבד מצוי בקשר עם אחרת?

ג. ואם תאמר שלא מדובר בתביעה ל"שלום בית" אלא בתביעת גירושין (עובדה שכלל לא הוכחה בפניי), מדוע טען הנאשם בהודעה כי עדיין אוהב את המתלוננת ומעונין שתחזור לביתם?

ד. הנאשם אף טען בעדותו, בנסיון להסביר מניע המתלוננת להגשת תלונת שווא כנגדו, כי לאחר שניסה להוציא מידע רפואי אודות המתלוננת, התקשרה אליו המתלוננת, ממספר חסוי, בהיוודע לה כי הוא בקשר עם מישהי אחרת וצעקה עליו. גם סיפור זה לא בא זכרו בהודעות הנאשם במשטרה.

ה. הנאשם כלל לא טען בהודעותיו כי המתלוננת בגדה בו בזמן ששהו באילת, אלא העלה טענה זו רק בממענה לכתב האישום ובמהלך עדותו. טענה זו לא הושמעה על ידו בפני עד ההגנה עאבד פדילה, שהינו אימאם ובורר בבית הדין השרעי, אלא נטענו בפניו עילות אחרות לסכסוך (שהמתלוננת הלכה לאביה; שהמתלוננת רוצה לצאת לעבוד והוא מתנגד לכך; שהמתלוננת לא מתקשרת אליו במהלך היום).

ו. הנאשם כלל לא טען - לא בפני הרופאים שטיפלו בו בחדר המיון; לא בהודעותיו במשטרה; ולא בפני עדי ההגנה שהשתתפו בהליכי סולחה בין הצדדים - שהוכה על ידי מי מבני משפחתה של המתלוננת (אביה או דודה ע). גירסתו בבית המשפט בענין זה היא גירסה כבושה שלא ניתן הסבר סביר לכבישתה.

ז. הנאשם הודה בעדותו כי "לא הרשה" למתלוננת לצאת לעבוד וכי "הסיכום" עם הוריה עובר לחתונה היה כי לא תצא לעבוד. מעבר לפטרונות שבהתנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת, הרי שהורי המתלוננת לא נשאלו בחקירתם אודות "סיכום" שכזה ועובדה זו לא הוכחה.

ח. הנאשם ביצע מעשה, לכאורה, פלילי עת השתמש בכרטיס קופת החולים של המתלוננת ושלח את אחותו על מנת להוציא מידע רפואי סודי אודות המתלוננת בכדי להשתמש במידע זה בבית הדין השרעי, עובדה המלמדת על אופיו והתנהגותו הבעייתיים.

33. ובחזרה לאישום הרביעי -

א. המתלוננת העידה שבעקבות ויכוח על הוצאות גבוהות בגין צריכת חשמל אסר עליה הנאשם להדליק מזגן. משסירבה לכבות את המזגן, קרע הנאשם את כבל החשמל. לאחר ויכוח נוסף אודות הדלקת מאוורר ופתיחת חלון הבית באופן שעוברים ושבים יכולים היו להבחין במתלוננת שלא לבשה לבוש "הולם", תקף אותה הנאשם בכך שדחף אותה לספה, החל לחנוק אותה, ישב לה על החזה, החזיק בידיה, ישב על רגליה ונתן לה מכות בחזה ובגב, מכות שהותירו על גופה סימנים אדומים. המתלוננת התקשרה לדודה ע, אשר הגיע לבית יחד עם דוד של הנאשם, ח.

לאור חוסר עקביותה של המתלוננת בהתייחסה לשימוש שעשה הנאשם בחגורה באירוע זה - חוסר עקביות שנובע, ככל הנראה, מבלבול בין מקרי האלימות לאור ריבויים, ומקיומם של שני אירועים במסגרתם הוזעקו אנשים לבית המתלוננת ובשניהם הוצאו בגדיה של המתלוננת אל מחוץ לבית - **ראיתי שלא לקבוע ממצא עובדתי לענין הכאת המתלוננת בחגורה, כפי שיוחס לנאשם בעובדה מס' 4 לאישום.**

ב. למעשה, הנאשם בעדותו מאשר את מרבית הפרטים שמסרה המתלוננת, ואף מודה בתקיפתה. הוא מאשר שאסר על המתלוננת להדליק את המזגן בשל העובדה שגרס שהיא מבזבזת חשמל ואחראית לחשבון החשמל הגבוה; הוא מאשר שהתנהל ויכוח בקשר לפתיחת החלון והחשש שעוברים ושבים יבחינו במתלוננת שלבשה "לבוש של בית"; הוא מאשר כי ניתק את החשמל; הוא מאשר שבעקבות כך שהמתלוננת דחפה את האוכל שהכין לעצמו והמשיכה לריב, **"לקחתי אותה מהיד שלה, אמרתי לה תעלי למעלה תחליפי בגדים, סגרתי את החלון עוד פעם"**; הוא אף לא שולל שהמתלוננת טענה בפני ח שהוא היכה אותה ("כנראה היא אמרה לו לבד, לא שמעתי"). הנה כי כן, הנאשם, למעשה, מודה בתקיפת המתלוננת. אמנם לא באותה עוצמה כפי שהעידה המתלוננת, אך דבריו בהחלט מהווים ראשית הודאה ואף למעלה מכך, ומחזקים עד מאוד את גירסת המתלוננת.

ג. המתלוננת ראתה לנכון להזעיק את דודה ע, שכן הוריה שהו בחופשה בסיני. הזעקת ע לבית תומכת במסקנה כי לא דובר בויכוח קולני בלבד בין הנאשם לבין המתלוננת, אלא בתקיפה של המתלוננת שהצדיקה הזעקת הדוד מבית מגוריו בתקופת צום הרמדאן.

ד. ע הגיע יחד עם בן דודו של הנאשם, ח. ח, אשר ניכר בו שהיה עויין את אינטרס התביעה בשל היותו בן משפחה של הנאשם, תמך אף הוא, במשפטים הספורים שהסכים לומר, בגירסת המתלוננת. הוא אישר כי הוזעק לבית המתלוננת והנאשם בגין "ריב" שהיה ביניהם; הוא אישר שמהגיע לבית הבחין ב"שקית שיש בה כל מיני דברים, אצל המתלוננת. שקית הלבשה של בגדים. אני לא בדקתי של מי הבגדים"; הוא אישר שהעיד בבית הדין השרעי כי ראה את בגדי המתלוננת מחוץ לבית; הוא אישר, בחצי פה (כשנקב בתיבה "אולי"), שהמתלוננת אמרה לע שהנאשם הרביץ לה; הוא טען ש"אינו זוכר" כיצד תיארה המתלוננת את המכות שספגה מהנאשם ואישר שאמר בהודעתו במשטרה שהמתלוננת סיפרה שהנאשם הרביץ לה ברגל.

כאמור, ח הוא בן דודו של הנאשם וניכר היה שניסה לסייע לנאשם בהגנתו, ואולם, דבריו בבית המשפט שעומדים בניגוד לאינטרס של הנאשם ישמשו לחובתו.

ה. ע אף הוא תומך בגירסת המתלוננת. גם הוא סיפר שהוזעק על ידי המתלוננת לביתה; משהגיע הבחין במתלוננת נסערת ובוכה; הוא הבחין בסימנים אדומים בפנים, בגרון ובצוואר של המתלוננת; הוא הבחין במזוודות ובבגדים זרוקים בכניסה לבית; לדבריו, ניסה לעשות סולחה בין הצדדים.

יצוין, כי כשם שח כבן משפחה של הנאשם ניסה לגונן עליו ולמזער מחלקו באירוע, הרי שע, כדודה של המתלוננת, ניסה מעט להעצים את חלקו של הנאשם. כך העיד בבית המשפט שהנאשם הודה בפניו שהיכה את המתלוננת בעוד שבהודעתו במשטרה סיפר שהנאשם הכחיש זאת מכל וכל; כך העיד שידע, עובר לחתונה שהנאשם "רמאי ונוכל" ולא ידע להסביר כיצד לא ראה לנכון לספר זאת להורי המתלוננת, כאשר הוא מתייחס אליה כ"בתו". עוד עלה מעדותו של ע שהוא נטה לבלבל בין שני אירועי האלימות בגינם הוזעק לבית המתלוננת, כאשר טען שבשני המקרים הסכסוך היה סביב הדלקת המזגן והסכסוך בחשמל.

ואולם, נראה כי ניתן לסמוך על דברי ע בכל הנוגע לסיבת הגעתו לבית המתלוננת, ענין זריקת בגדיה החוצה, היותה בוכיה ונסערת ודבריה אודות תקיפתה על ידי הנאשם (בהיותם "רס גסטה"; אימרת קורבן אלימות) - דברים הנתמכים בעדות, בעדות ח ובעדות הנאשם עצמו.

לא נעלמו מעיני הקשיים עליהם הצביעה ב"כ הנאשם בסיכומיה - חוסר התאמה בין עדות המתלוננת להודעתה במשטרה, כשסיפרה שבאירוע זה תקף אותה הנאשם גם באמצעות חגורה; חוסר התאמה בין עדות המתלוננת לתיאור האירוע מפי אמה; וחוסר התאמה מסויים בין עדות המתלוננת לעדות ע ששמע מפיה את השתלשלות העניינים. ואולם, המתלוננת הסבירה, והסבר זה מתקבל על הדעת ועולה תדיר בתיקים מרובי אישומים, מרובי פרטים ומרובי אירועי אלימות (מחומר הראיות עולה כי אירע מקרה אלימות נוסף במסגרתו הוצאו בגדיה של המתלוננת מהבית והוזעקו קרובים, וביניהם ע, לצורך קיום סולחה), כי לאור חלוף הזמן ולאור ריבוי המקרים, יתכן שלא דייקה בפרט זה או לא זכרה אם פרט זה קשור לאירוע אלימות זה, דווקא. ואולם, אין בכך כדי לפגום בתמונה הראייתית הכוללת.

יצוין בהקשר זה, כי הודעות המתלוננת לא הוגשו לעיוני על ידי ב"כ הנאשם, לצורך הצבעה על סתירות, ועל כן, נמנעה ממני האפשרות לקרוא את הודעותיה כמקשה אחת - להבדיל מהפניות ספוראדיות במהלך החקירה הנגדית - ולהתרשם מרצף מסירת הדברים, מהקשרם ומהדבקם (לדילמת הסניגור בענין הגשה או אי הגשה של הודעות עדי תביעה לצורך הצבעה על סתירות ראה ע"פ 7702/10 קובי כהן נ' מדינת ישראל (29.5.14) בפסקאות 51-37).

1. עד ההגנה עבדל ראוף אישר אף הוא שכעס על מעשי הנאשם בענין המזגן ("כעסתי ששמעתי שהוא לא החזיר את המזגן לעבוד"), ואף עד ההגנה פדילה אישר שמשפחת המתלוננת טענה בפניו שהנאשם "חתך את הכבל של המזגן".

2. המתלוננת העידה שלאחר שע וח עזבו את הבית, שב הנאשם ותקף אותה בכך שישב עליה, חנק אותה באמצעות כרית ונתן לה מכות בפנים. **ענין השימוש בכרית לא נזכר בעובדה מס' 6 לאישום הרביעי, אולם הוכח בפניי.**

34. לאור האמור לעיל, הוצגה בפניי תשתית ראייתית איתנה ומספקת כנגד הנאשם בכל הנוגע לאישום הרביעי ועל כן, יש להרשיעו בעבירות שיוחסו לו באישום זה.

35. באשר ליתר האישומים - כאמור, המתלוננת לא פירטה באופן מלא ומספק את השתלשלות האירועים, את

האינטראקציה בינה לבין הנאשם בעת התרחשותם ואת מעשיו המדויקים של הנאשם בכל אירוע ואירוע, כך שלא ראיתי לקבוע ממצאים עובדתיים, מעבר לספק סביר, רק על סמך גירסתה. כך, למשל, לגבי האישום הראשון, סיפרה המתלוננת באופן כללי וכוללני שהנאשם "הרביץ לי מכות", "הוא דחף אותי לקיר", "אני זוכרת שהיו לי סימנים ביד שמאל", אולם לא זכרה לומר מה אמר לה הנאשם ומה היתה האינטראקציה ביניהם (עמ' 46, ש' 31 עד עמ' 47, ש' 2; עמ' 49, ש' 3-8); עדותה של המתלוננת נמצאה חסרה פירוט לגבי האישומים השני והחמישי; לגבי האישום השישי חסרה עדותה של המתלוננת פירוט לגבי האינטראקציה בינה לבין הנאשם עובר לאירוע, על מה שוחחו ומה היתה העילה לתקיפתה (עמ' 48, ש' 20-25); לגבי האישום השביעי, לא זכרה המתלוננת לספר כיצד היכה אותה הנאשם ולא נעשה כל ניסיון מצד התביעה לרענן זכרונה בנקודה זו (עמ' 48, ש' 26 עד עמ' 49, ש' 8).

כאמור, לאור דלות הפירוט שבדברי המתלוננת, ובהיעדר ראיות חיצוניות תומכות, לא קם בסיס נאות להרשעת הנאשם, מעבר לספק סביר, במיוחס לו באישומים אלה.

36. ההגנה העלתה טענות ביחס לעדותם של אם המתלוננת ואביה, ביחס לסתירות בין דברי האם לדברי המתלוננת, וביחס לעובדה שעל פי דברי עדי ההגנה משפחת המתלוננת, והמתלוננת בראשה, כלל לא טענו בפני שני עדי ההגנה כי הנאשם נהג באלימות פיזית כלפי המתלוננת.

אציין כי ככלל, לא ראיתי להתבסס על דברי אבי המתלוננת ואמה. לגבי האב - עוינותו לצד שקרא לו לעדות ניכרה במהלך העדות והוא אף הוכרז "עד עויין". בין אם בחר בטקטיקה של "מחיקת זכרון" כמי שמעוניין לשכוח ממעשי האלימות שננקטו כלפי בתו לפני שנים הרבה, שעה שכעת היא נמצאת "במקום אחר", תרתי משמע, ומאורסת לאחר, ובין אם מסיבה אחרת, והיות והודעותיו במשטרה לא הוגשו לעיוני, התקשיתי לבסס ממצאי עובדה בהתבסס על עדותו - הוא לא זכר אם ראה סימנים אדומים על המתלוננת, לא זכר כיצד סיפרה המתלוננת שהנאשם ניסה לחנוק אותה, טען שהנאשם הודה בפניו שהוא חנק אותה ועוד. לגבי האם - זו העידה באופן כללי שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם הרביץ לה שלוש פעמים. בעדותה אכן עלו מוטיבים חוזרים של תקיפות אלימות שבוצעו כלפי המתלוננת, פעם אחת באמצעות חניקה בכרית ופעם אחת באמצעות זריקה על הרצפה ומכות עם חגורה, אשר מתוארים באופן שונה מהמתואר על ידי המתלוננת. עוד עולה כי לאחר חקירתה של העדה במשטרה בחרה לספר למתלוננת ולבעלה, מרוואן נ, מה נשאלה על ידי החוקר ומה השיבה לו, זאת לטענתה בתום לב (עמ' 21, ש' 22).

לאור האמור לעיל, לא מצאתי להעניק לעדות האם משקל ראייתי ואני סבור שחרף השוני המסוים בתיאור האירועים האלימים על ידי השתיים, לא נראה שעדותה גורעת ממשקל עדות המתלוננת.

36. באשר לעדי ההגנה, כאמור, נטען שהמתלוננת ומשפחתה לא טענו בפניהם לנקיטת אלימות מצד הנאשם, באופן המשמיט את הקרקע מתחת לתלונה ולעדותם בבית המשפט. לא ראיתי לקבל טענה זו - ראשית, טענה זו לא הוטחה בעדי התביעה (ובמיוחד במתלוננת, באמה ובאביה) ולא נתבקשה תגובתם בענין. לו היו נשאלים, יתכן והיו מספקים תשובה או הסבר לכך; שנית, אותה טענה בדיוק יכולה להיטען כלפי הנאשם - גם הנאשם לא סיפר לעדי ההגנה על מכות שספג, לכאורה, מדודה של המתלוננת או מאביה, ואם סיפר, מדוע לא העיד על כך ומדוע לא נשאלו על כך שני עדי ההגנה? הוא הדין גם לגבי טענת ה"בידה" שלא הועלתה על ידו בפניהם; שלישית, עדי ההגנה העידו כי בבסיס הסכסוך, כפי ששמעו ממשפחת המתלוננת והנאשם, עומדות טענות לפיהן הנאשם מתנגד ליציאתה של המתלוננת לעבודה ומעוניין שהיא תעבוד יחד עם אמו, הנאשם נוקט סנקציות כלפי המתלוננת ולא ישן איתה, ניתוק

המזגן על ידי הנאשם והעובדה שהמתלוננת הלכה לבית אביה והוא ביקש שתחזור. אינני יודע מה טיב היחסים בין אבי המתלוננת והמתלוננת לבין עדי ההגנה, מה מידת ההיכרות עימם ומה מידת האינטימיות שנוצרה עמם בעת הנסיון להגיע ל"סולחה". יתכן, ומשפחת המתלוננת והמתלוננת לא העלו טענות בפניהם בנוגע לאלימות הפיזית מפאת בושה או מבוכה וכיוצא באלה סיבות בעטין בוחרים אנשים שלא לשתף צדדים שלישיים, זרים, במלוא הפרטים. לענין התייחסותו של אבי המתלוננת ל"תיק רווחה" שנפתח, לכאורה, בענין הנאשם והמתלוננת, עובדה שהוכחה על ידי עד ההגנה (עמ' 35, ש' 21; עמ' 87, ש' 21), הרי שנראה שכוונת אבי המתלוננת היתה שעד ההגנה, כמנהל מחלקת הרווחה, התערב בענין וניסה לקדם מהלך של סולחה, ואין הכוונה לפתיחת תיק באופן פורמאלי.

37. לסיכום, לא מצאתי לקבוע, כבקשת ההגנה, כי בתלונת שווא של המתלוננת עסקין או כי מדובר בתלונה שהוגשה ממניע כספי או על מנת ליצור יתרון טקטי בהליך בבית הדין השרעי, זאת בהיעדר רכוש משותף ובהיעדר ילדים משותפים למתלוננת ולנאשם; במקרים רבים, קורבנות עבירות אלימות נמנעים מלהגיש תלונות במשטרה וחשיפת הפגיעה נעשית באורח אגבי ובהתקיים "טריגר"; בענייננו, הטריגר להגשת התלונה הוא נסיונו של הנאשם להוציא מידע רפואי רגיש אודותיה, תוך שימוש באחותו ובכרטיס המגנטי של המתלוננת; היות ועדותה של המתלוננת במסגרת החקירה הראשית לא היתה מפורטת די הצורך ונעדרת פרטים מהותיים לגבי מרבית האישומים, והיות והתביעה לא נקטה בדרך המקובלת והמתבקשת על מנת להביא לידי ביטוי את מלוא גירסת המתלוננת, ולאחר שהתרשמתי כי המתלוננת העידה אודות אירועים אותם חוותה, ראיתי לנקוט משנה זהירות ולקבוע ממצאים עובדתיים רק לגבי אירועים לגביהם נמצאו ראיות תומכות - מסייעות או מחזקות; ראיות כאלה נמצאו לאירוע המתואר באישום הרביעי, כאשר עדות המתלוננת קיבלה תמיכה של ממש בעדויותיהם של דודו של הנאשם, ח, דודה של המתלוננת, ע ובעדות הנאשם עצמו, אשר מעבר לרושם השלילי שהוא הותיר בי, כללה הודאה בעבירת תקיפת בת זוג; עוד הגעתי למסקנה כי אין בעדויות עדי ההגנה כדי להשמיט את הבסיס תחת עדות המתלוננת והראיות התומכות בה.

סוף דבר

38. אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום הרביעי, בנסיבות המפורטות בפיסקה 33 לעיל - תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ג) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; ותקיפה סתם (בן זוג), בניגוד לסעיף 382(ב) יחד עם סעיף 379 לחוק העונשין.

39. אני מזכה את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו באישומים 3-1 ו-5-7.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ו, 04 פברואר 2016, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אבישי רובינשטיין, הנאשם ובאת כוחו.